

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Језик
српског народа

ЈП Службени гласник Републике Српске, Бања Лука, Паве Радана 32А Телефон/факс: (051) 311-532, 302-708	Четвртак, 8. децембар 2005. године БАЊА ЛУКА Број 109 Год. XIV	Жиро-рачуни: Развојна банка АД Бања Лука - NLB Group 562-099-00004292-34 Zepher комерц банка АД Бања Лука 567-162-10000010-81 Нова бањалучка банка АД Бања Лука 551-001-00029639-61
---	--	--

1246

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О УПРАВНИМ СПОРОВИМА

Проглашавам Закон о управним споровима, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет првој сједници, одржаној 16. новембра 2005. године - а Вијеће народа 28. новембра 2005. године потврдило да усвојеним Законом о управним споровима није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-688/05
29. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН

О УПРАВНИМ СПОРОВИМА

I - ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

У управним споровима судови одлучују о законитости аката којима републички органи управе и републичке управне организације, и органи јединице локалне самоуправе у општини и граду (у даљем тексту: органи јединице локалне самоуправе), предузећа, установе и друга правна лица која врше јавна овлашћења, рјешавају о правима и обавезама физичких и правних лица или других странака у појединачним управним стварима.

Члан 2.

Право покретања управног спора има физичко и правно лице, ако сматра да му је управним актом повријеђено неко право или непосредни лични интерес заснован на закону.

Орган јединице локалне самоуправе, пословна јединица предузећа, насеље или група лица и слично, иако немају својство правног лица, могу покренути управни спор ако су носиоци права и обавеза о којима се рјешавало у управном поступку.

Управни спор може покренути и надлежни правобранилац кад је управним актом повријеђен закон на штету Републике Српске, града или општине коју он по закону заступа, као и у другим случајевима одређеним законом.

У случају из става 3. овог члана сви органи јединице локалне самоуправе и правна лица дужни су да о таквим актима, кад за њих сазнају, обавијесте надлежног правобраниоца.

Члан 3.

Пресуде судова донесене у управним споровима обавезне су.

Члан 4.

Под органом, у смислу овог закона, подразумевају се републички органи управе и републичке управне организације, органи јединице локалне самоуправе, предузећа, установе и друга правна лица када у вршењу јавних овлашћења, рјешавају у управним стварима (у даљем тексту: надлежни орган).

II - НАДЛЕЖНОСТ

Члан 5.

Управне спорове рјешава окружни суд и то према сједишту првостепеног органа, односно његове организационе јединице, уколико посебним законом није другачије одређено.

Члан 6.

У управним споровима суди судија појединац. Изузетно, у сложеним предметима за које су разлози погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и / или погрешна примјена материјалног права, који су од утицаја за правично рјешавање управне ствари, суди вијеће од троје судија.

III - УПРАВНИ СПОР

Члан 7.

Управни спор може се водити само против коначног управног акта.

Управни акт, у смислу овог закона, јесте акт којим надлежни орган из члана 4. овог закона рјешава о извјесном праву или обавези, односно непосредном личном интересу физичких и правних лица или других странака у каквој управној ствари.

Члан 8.

Под условима из члана 17. овог закона управни спор се може покренути и кад надлежни орган о захтјеву, односно о жалби странке није донио одговарајући управни акт.

Члан 9.

Управни спор се не може водити:

- 1) против аката донесених у стварима у којима је судска заштита осигурана ван управног спора;
- 2) против аката донесених у стварима о којима се по изричитој одредби закона не може водити управни спор;
- 3) у стварима о којима непосредно на основу уставних овлашћења одлучују Народна скупштина Републике Српске, предсједник Републике или један од потпредсједника Републике.

У стварима из т. 2. и 3. става 1. овог члана може се водити управни спор кад је орган при доношењу управног акта прекорачио границе своје надлежности или управни акт није донио непосредно на основу уставних овлашћења.

Члан 10.

Управни акт може се побијати:

1) ако акт садржи такве недостатке који спречавају оцјену његове законитости или недостатке који га чине нишпавним;

2) ако у акту није никако или није правилно примјенењен закон, пропис заснован на закону или општи акт;

3) ако је акт донесен од стране ненадлежног органа;

4) ако у управном поступку који је акту претходио није поступљено по правилима поступка, а нарочито ако чињенично стање није потпуно и правилно утврђено или што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања;

5) ако је надлежни орган рјешавајући по слободној оцјени прекорачио границе овлашћења која су му дата законом и одлучио супротно датом овлашћењу.

Члан 11.

У управном спору може се тражити и поврат одузетих ствари, као и накнада штете која је тужиоцу нанесена извршењем управног акта који се оспорава, само ако тужбом тражи и поништај управног акта.

Члан 12.

Кад је појединцу који је учлањен у некој друштвеној организацији или удружењу грађана који према својим правилима (статут) имају задатак да штите одређена права и интересе својих чланова управним актом повријеђено неко такво право или интерес, та друштвена организација, односно удружење грађана може, по писменом пристанку свог члана, у његово име поднијети тужбу и водити управни спор против таквог управног акта.

Организација, односно удружење из става 1. овог члана може у сваком стадијуму поступка, са правима споредног умјешача, ступити у већ покренути спор на страни таквог појединца и у његову корист предузимати све радње и употребљавати сва правна средства.

Члан 13.

Тужена страна у управном спору је надлежни орган чији се управни акт оспорава.

Треће лице коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету (заинтересовано лице) има у спору положај странке.

Члан 14.

Тужба, по правилу, не спречава извршење управног акта против кога је поднесена.

По захтјеву тужиоца, орган надлежан за извршење одложиће извршење акта, до коначне судске одлуке ако би извршење нанијело тужиоцу штету која би се тешко могла надокнадити, а одлагање није противно јавном интересу, нити би се одлагањем нанијела већа ненадокнадива штета противној странци. Уз захтјев за одлагање мора се приложити доказ о поднесеној тужби. По таквом захтјеву надлежни орган мора донијети рјешење најкасније у року од осам дана од пријема захтјева.

Орган из става 2. овог члана може и из других разлога одложити извршење оспореног управног акта до доношења судске одлуке, ако то јавни интерес дозвољава.

Под условима из ст. 2. и 3. овог члана о одлагању извршења управног акта против којег је поднесена тужба може одлучити и надлежни суд код којег је тужба поднесена, ако то писмено затражи тужилац. Овај захтјев тужилац може поставити само под условом ако претходно није тражио одлагање извршења рјешења код органа

из става 2. овог члана. Суд може одложити извршење управног акта у трајању до 60 дана, рачунајући од дана доношења одлуке о одлагању.

О захтјеву из претходног става суд је дужан одлучити у року од 15 дана.

IV - ПОСТУПАК

Члан 15.

Управни спор покреће се тужбом.

Тужба се подноси у року од 30 дана од дана достављања управног акта странци која подноси тужбу.

Рок из става 2. овог члана односи се и на надлежног правобраниоца, када је овлашћен за подношење тужбе, ако му је управни акт достављен, а ако му акт није достављен, тужбу може поднијети у року од 60 дана од дана доставе управног акта странци о чијем је праву или обавези одлучено.

Члан 16.

Тужба се предаје надлежном суду непосредно или му се шаље поштом. Дан предаје тужбе пошти препорученом пошиљком сматра се као дан предаје тужбе надлежном суду.

Ако тужба није предата надлежном суду, него другом органу, а надлежни суд послјие истека рока за подношење тужбе прими тужбу, сматраће се да је на вријеме поднесена, ако се њено подношење том органу може приписати незнању или очигледној омашци подносиоца тужбе.

За лица која се налазе на служби у војним јединицама, војним установама или штабовима или на обавезној војној служби, дан предаје тужбе војној јединици, односно војној установи или штабу, сматра се као дан предаје надлежном суду.

За лица лишена слободе дан предаје тужбе управи установе у којој се та лица налазе сматра се као дан предаје надлежном суду.

Члан 17.

Ако другостепени орган није у року од 60 дана или у посебном пропису одређеном краћем року донио рјешење по жалби странке против рјешења првостепеног органа, а не донесе га ни у даљем року од 15 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор као да јој је жалба одбијена.

На начин прописан у ставу 1. овог члана може поступити странка и кад по њеном захтјеву није донио рјешење првостепени орган у року утврђеном законом, против чијег акта нема мјеста жалби.

Ако првостепени орган против чијег акта има мјеста жалби није у року од 60 дана или у посебним прописом одређеном краћем року донио рјешење по захтјеву, странка има право да поднесе жалбу другостепеном органу. Против рјешења другостепеног органа странка може покренути управни спор, а може га под условима из става 1. овог члана покренути и ако овај орган не донесе рјешење.

Члан 18.

У тужби се мора навести: име, презиме и мјесто становања, односно назив и сједиште тужиоца, тужене стране и заинтересованих лица ако их има, број и датум управног акта против кога је тужба поднесена, разлоге за побијање управног акта, као и у ком облику се предлаже његово поништење, и потпис подносиоца. Тужба и прилози уз тужбу подnose се у потребном броју примјерака за суд, тужену страну и заинтересована лица.

Члан 19.

У тужби се не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако несумњиво указују да је чињенично стање очигледно другачије од оног које је утврђено у управном поступку и под условом да тужилац пружи доказе да их без своје кривице није могао изнијети, односно предложити до завршетка управног поступка.

Свака странка дужна је доказати чињенице на које се позива. Ако странка не предочи доказе на своје наводе или се на основу изведених доказа не може са сигурношћу утврдити нека одлучна чињеница, о њеном постојању суд ће одлучити примјеном правила о терету доказивања.

Члан 20.

Тужилац може одустати од тужбе све до доношења судске одлуке. У том случају надлежни суд рјешењем обуставља поступак.

Члан 21.

Ако је тужба непотпуна или неразумљива, суд ће позвати тужиоца да у остављеном року отклони недостатке тужбе, уз указивање на посљедице које ће настати ако не поступи по тражењу суда.

Ако тужилац у остављеном року не уклони недостатке тужбе, суд ће рјешењем одбацити тужбу као неуредну.

Члан 22.

Надлежни суд ће у сваком стадијуму поступка рјешењем одбацити тужбу ако утврди:

1) да је тужба неблаговремена, пријевремена или поднесена од неовлашћеног лица;

2) да акт који се тужбом оспорава није управни акт;

3) да управним актом који се тужбом оспорава није повријеђено право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону;

4) да се против управног акта који се тужбом оспорава могла изјавити жалба, а жалба није изјављена;

5) да се ради о ствари о којој се по одредбама овог закона не може водити управни спор;

6) да већ постоји правоснажна судска одлука донесена у управном спору о истој ствари.

Члан 23.

Ако надлежни орган за вријеме судског поступка донесе други управни акт којим се мијења или ставља ван снаге управни акт против кога је управни спор покренут, као и ако у случају из члана 17. овог закона накнадно донесе управни акт, тај орган је дужан, поред тужиоца, благовремено писмено обавијестити и суд пред којим је спор покренут, с тим да суду достави и нови управни акт. Суд ће у том случају позвати тужиоца да у року од осам дана писмено изјави да ли је накнадно донесеним управним актом задовољан или остаје при тужби и у ком облику, односно да ли тужбу проширује и на нови управни акт.

Ако тужилац изјави да је накнадно донесеним управним актом задовољан или ако не да изјаву у року из става 1. овог члана, надлежни суд ће донијети рјешење о обустављању поступка.

Ако тужилац изјави да новим управним актом није задовољан, суд ће против тог акта наставити поступак.

Члан 24.

Ако тужбу не одбаци по члану 21. став 2. или по члану 22. овог закона, суд ће по један примјерак тужбе са прилозима доставити на одговор органу чији се управни акт оспорава (у даљем тексту: тужена страна) и заинтересованим лицима, ако таквих лица има.

Одговор на тужбу даје се у року који суд одреди у сваком поједином случају, а најдуже у року од 30 дана.

У року из става 2. овог члана тужена страна је дужна да достави суду све списе који се односе на предмет. Ако тужена страна у том року не достави списе предмета или ако изјави да их не може послати, суд може ријешити управну ствар и без списка, ако се тужбом добија оспорени акт из разлога погрешне примјене материјалног права.

Члан 25.

У управним споровима суд рјешава по судији појединцу или у сједници вијећа.

Због сложености спорне ствари или ако нађе да је то потребно ради бољег разјашњења ствари, суд може ријешити да се одржи усмена расправа. Суд може одржати усмену расправу и у случају кад је нека од странака у тужби, односно благовременом одговору на тужбу предложила да се расправа одржи.

Члан 26.

Расправом руководи предсједник вијећа.

О расправи се води записник у који се уносе само битне чињенице и околности, као и диспозитив одлуке. Записник потписују предсједник вијећа и записничар.

О вијећању и гласању води се записник, који потписују чланови вијећа и записничар. Вијећање и гласање врши се без присуства странака.

Члан 27.

Изостанак странке с расправе не задржава рад суда. Због изостанка странака са расправе не може се узети да су странке одустале од својих захтјева, већ ће се њихови поднесци прочитати.

Ако на расправу не дође ни тужилац ни тужена страна, суд ће расправити спор и без присуства странака.

Члан 28.

На расправи први добија ријеч члан судског вијећа који је изјавио тужбу.

Изјавиоци излаже стање предмета и суштину спора, не дајући своје мишљење. Послије тога даје се ријеч тужиоцу да образложи тужбу, на туженој страни и заинтересованом лицу да образложе своје наводе.

Члан 29.

Суд рјешава спор, по правилу, на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку.

Када суд на расправи утврди другачије чињенично стање у односу на чињенично стање утврђено у управном поступку и отклони повреду правила управног поступка, поништиће оспорени управни акт и првостепени управни акт ако је и он садржавао исте недостатке, те сам ријешити управну ствар (спор пуне јурисдикције).

У случају из става 2. овог члана суд утврђује чињенично стање, по правилу, на расправи или преко једног члана судског вијећа, или преко другог замолбеног суда. Ако суд чињенично стање утврђује преко другог замолбеног суда, тај суд је обавезан поступити по захтјеву и обавијестити странке да могу присуствовати рочишту за извођење доказа.

Члан 30.

Законитост оспореног управног акта суд испитује у границама захтјева из тужбе, али при том није везан разлозима тужбе.

На ништавност управног акта суд пази по службеној дужности.

Члан 31.

Суд рјешава спор пресудом.

Пресудом се тужба уважава или одбија као неоснована.

Ако се тужба уважава, пресудом се управни акт поништава и рјешава управна ствар у случајевима из члана 29. ст. 2. и 3. овог закона и другим случајевима предвиђеним овим законом. Таква пресуда у свему замјењује поништени управни акт.

Кад је тужба поднесена на основу члана 17. овог закона, а суд нађе да је оправдана, пресудом ће уважити тужбу и наложити надлежном органу да донесе одговарајућу одлуку у року који не може бити дужи од 30 дана од дана достављања пресуде.

Ако суд поништи управни акт, а ако природа ствари то дозвољава и ако резултати поступка пружају поуздан основ за то, може пресудом ријешити управну ствар. Таква пресуда у свему замјењује поништени акт.

Члан 32.

Ако је одржана расправа, суд ће донијети одлуку и израдити писмени отправак најкасније у року од 30 дана од дана закључења расправе.

Након закључења расправе суд ће присутне странке обавијестити о датуму када су дужне преузети одлуку. Ако једна од странака није присуствовала расправи, суд ће је писмено обавијестити о датуму за преузимање одлуке.

Странке, односно њихови заступници или пуномоћници дужни су сами преузети одлуку у згради суда, а ако то не учине у за то одређено вријеме, достава ће се извршити путем поште или на други начин одређен законом.

Члан 33.

Пресуда, односно рјешење садржи: назив суда, број и датум акта који се тужбом оспорава, увод који обухвата име и презиме предсједника вијећа, чланова вијећа, односно судије појединца и записничара, означавање странака и њихових заступника, кратко означавање предмета спора и дан кад је пресуда, односно рјешење донесено, изреку и образложење. Изрека мора бити одвојена од образложења. У пресуди се морају цијенити правно релевантни наводи тужбе.

Изворник пресуде, односно рјешење потписују предсједник вијећа, односно судија појединац и записничар.

Пресуда, односно рјешење издаје се странкама у овјереном препису.

V - ПРАВНИ ЛИЈЕКОВИ**1. Жалба****Члан 34.**

Против одлуке донесене у управном спору не може се изјавити жалба, осим кад је то посебним законом одређено.

2. Захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке**Члан 35.**

Против правоснажне одлуке окружног суда донесене у управном спору странка може поднијети захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке (у даљем тексту: захтјев) Врховном суду Републике Српске, путем надлежног суда.

Захтјев из става 1. се подноси због повреде закона, другог прописа или општег акта или због повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари.

Члан 36.

Захтјев за ванредно преиспитивање предаје се окружном суду против чије одлуке се подноси захтјев, на начин предвиђен чланом 16. овог закона.

Захтјев из става 1. овог члана може се поднијети у року од 30 дана од дана достављања странци судске одлуке против које се подноси захтјев.

О захтјеву за ванредно преиспитивање одлучује надлежни суд у вијећу од троје судија.

3. Поступак по захтјеву за ванредно преиспитивање**Члан 37.**

Захтјев из члана 35. овог закона садржи означавање судске одлуке чије се преиспитивање предлаже, као и разлоге и обим у коме се предлаже преиспитивање те одлуке.

Ако је захтјев из става 1. овог члана непотпун или неразумљив, надлежни суд ће поступити сходно одредбама члана 21. овог закона.

Члан 38.

Недозвољен или неблаговремен захтјев из члана 36. овог закона или захтјев који је поднијело неовлашћено лице суд ће одбацити рјешењем.

Ако суд не одбаца захтјев из става 1. овог члана, доставиће га противној странци, која може, у року од 30 дана поднијети одговор на захтјев.

Суд против чије одлуке је поднесен захтјев, на тражење Врховног суда Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд), одмах ће затражити од туженог органа достављање списка.

Тужени орган је дужан најкасније у року од 30 дана доставити списе, а суд против чије одлуке је поднесен захтјев је дужан све списе предмета прослиједити Врховном суду у року од три дана по пријему списка.

Члан 39.

Врховни суд рјешава о захтјеву из члана 35. овог закона у сједници вијећа од троје судија, а побијану одлуку испитује само у границама захтјева и повреда прописа из члана 35. став 2. овог закона.

Члан 40.

Суд пресудом одбија или уважава захтјев из члана 35. овог закона.

Пресудом којом захтјев из става 1. овог члана усваја суд може укинути или преиначити судску одлуку против које је поднесен захтјев.

Ако Врховни суд укине судску одлуку, предмет враћа окружном суду чија је одлука укинута.

4. Приједлог за понављање поступка**Члан 41.**

Поступак окончан пресудом или рјешењем надлежног суда поновиће се на захтјев странке:

1) ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније ријешен за њу да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени на расправи у ранијем судском поступку;

2) ако је одлука суда донијета радњом која представља кривично дјело судије или радника у суду, или је одлука донијета преварном радњом заступника или пуномоћника странке, његовог противника или противничког заступника или пуномоћника;

3) ако је одлука заснована на пресуди донесеној у кривичној или грађанској ствари, а та пресуда је касније укинута другом правоснажном судском одлуком;

4) ако је исправа на којој се заснива судска одлука лажна или лажно преиначена или ако је свједок, вјештак или странка, приликом саслушања пред судом дао лажан исказ, а одлука суда се заснива на том исказу;

5) ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију судску одлуку донесену у истом управном спору;

6) ако странци, односно заинтересованом лицу није била дата могућност да учествује у управном спору.

Због околности из т. 1. и 5. став 1. овог члана понављање ће се дозволити само ако странка без своје кривице није била у стању да те околности изнесе у ранијем поступку.

Члан 42.

Приједлог за понављање поступка подноси се у року од 30 дана од дана кад је странка сазнала за разлог понављања. Ако је странка сазнала за разлог понављања прије него што је поступак код суда окончан, али тај разлог није могла употребити у току поступка, понављање се може тражити у року од 30 дана од дана достављања судске одлуке.

По протеклу пет година од правоснажности судске одлуке понављање се не може тражити. Изузетно, и после рока од пет година понављање поступка се може тражити због законских основа наведених у члану 41. став 1. т. 2, 3. и 4. овог закона.

Члан 43.

Понављање поступка покреће се приједлогом.

О приједлогу за понављање поступка рјешава суд који је донио одлуку на коју се односи разлог за понављање поступка.

Члан 44.

Приједлог за понављање поступка подноси се суду који је надлежан за рјешавање.

У приједлогу се мора нарочито навести:

- 1) пресуда или рјешење донесено у поступку чије се понављање тражи;
- 2) законски основ понављања и докази, односно околности које чине вјероватним постојање тог основа;
- 3) околности из којих произилази да је приједлог поднесен у законском року и чиме се то доказује;
- 4) у ком праву и у ком обиму се предлаже измјена пресуде, односно рјешења донесеног у поступку чије се понављање тражи.

Члан 45.

О приједлогу за понављање поступка одлучује судија појединац, без одржавања расправе.

Суд ће одбацили приједлог рјешењем ако утврди да је приједлог поднијело неовлашћено лице или да приједлог није благовремен или да странка није учинила вјероватним постојање законског основа за понављање.

Ако суд не одбаци приједлог по ставу 2. овог члана, доставиће је противној странци и заинтересованим лицима и позвати их да у року од 15 дана одговоре на приједлог.

Члан 46.

По истеку рока за одговор по приједлогу, суд пресудом рјешава о приједлогу за понављање поступка.

Ако се понављање поступка дозволи, ставиће се ван снаге раније судска одлука у цјелини или дјелимично.

Раније процесне радње на које не утичу разлози понављања поступка неће се понављати.

Пресудом којом се понављање поступка дозвољава ријешитиће се и о главној ствари.

Члан 47.

У поступку за понављање поступка сходно ће се примјенјивати одговарајуће одредбе закона којим је уређен парнични поступак.

5. Остале одредбе поступка**Члан 48.**

Суд ће примјенјити одредбе Закона о парничном поступку за питања која нису регулисана овим законом.

Члан 49.

У управним споровима свака странка сноси своје трошкове спора.

VI - ОБАВЕЗНОСТ ПРЕСУДЕ**Члан 50.**

Кад суд поништи оспорени управни акт или оспорени и првостепени акт, предмет се враћа у стање у коме се налазио прије него што је поништени акт донесен. Ако према природи ствари која је била предмет спора треба умјесто поништеног управног акта донијети нови управни акт, надлежни орган је дужан да га донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде. Надлежни орган је при томе везан правним схватањем суда и примједбама суда у погледу поступка.

Члан 51.

Ако надлежни орган послитје поништења оспореног управног акта донесе управни акт противно правном схватању суда, или противно примједбама суда у погледу

поступка, па тужилац поднесе нову тужбу, суд је дужан у овим случајевима поништити оспорени управни акт и сам ријешити ствар пресудом. Таква пресуда у свему замјенује управни акт надлежног органа.

Члан 52.

Ако надлежни орган послитје поништења управног акта не донесе нови управни акт у прописаном року, или акт о извршењу пресуде донесене на основу члана 31. став 4. овог закона, странка може посебним поднеском тражити доношење таквог акта. Ако надлежни орган не донесе акт ни за 15 дана од овог тражења, странка може тражити доношење таквог акта од суда који је донио пресуду.

По таквом захтјеву суд ће затражити од надлежног органа обавјештење о разлозима због којих управни акт није донио. Надлежни орган је дужан дати ово обавјештење одмах, а најкасније у року од седам дана. Ако он то не учини, или ако дато обавјештење, по оцјени суда не оправдава неизвршење судске одлуке, суд ће донијети рјешење које у свему замјенује акт надлежног органа. Суд ће ово рјешење доставити органу надлежном за извршење и о томе истовремено обавијестити орган који врши надзор. Орган надлежан за извршење дужан је без одлагања да изврши овакво рјешење.

VII - ПОСТУПАК ЗАШТИТЕ СЛОБОДА И ПРАВА ПОЈЕДИНАЦА ЗАЈЕМЧЕНИХ УСТАВОМ**Члан 53.**

Физичко лице чија су права или основне слободе зајемчене Уставом Републике Српске повријеђена коначним појединачним актом органа, има право да захтјева заштиту тих права и слобода код суда, у складу са овим законом, ако није осигурана друга правна заштита.

Члан 54.

О захтјеву из члана 53. овог закона, у поступку заштите слобода и права појединаца зајемчених Уставом, рјешава окружни суд.

Подношење захтјева за заштиту слобода и права зајемчених Уставом, као и рјешавање тог захтјева од стране суда из става 1. овог члана, врши се сходном примјеном одредаба овог закона које се односе на управни спор.

О захтјеву из става 1. овог члана суд одлучује рјешењем.

Члан 55.

Заштита слобода и права појединаца зајемчених Уставом осигурава се и у случају ако су те слободе или права повријеђени радњом службеног лица у републичком органу управе и републичкој управној организацији, органима јединице локалне самоуправе, односно одговорног лица у предузећу, установи или другом правном лицу, која врше јавна овлашћења, а којом се противно Уставу, непосредно спречава или ограничава одређеном појединцу вршење такве слободе или права.

Члан 56.

Физичко лице чији су право и слобода повријеђени радњом из члана 54. овог закона подноси захтјев надлежном окружном суду.

У захтјеву за заштиту због незаконите радње наводи се радња, мјесто и вријеме када је учињена, орган, односно правно лице код кога је та радња учињена, подаци о службеном лицу, односно одговорном лицу које је то учинило, докази о томе, као и захтјев да се отклони запрета или ограничење за вршење слободе или права које се оспорава незаконитом радњом.

Члан 57.

Захтјев због незаконите радње може се поднијети све док радња траје.

Ако лице према којем је предузета незаконита радња није у могућности да само поднесе захтјев за заштиту због незаконите радње, захтјев може поднијети и брачни друг, родитељ, усвојилац и усвојеник или сродник у правој линији.

Члан 58.

По захтјеву за заштиту због незаконите радње, одлучује окружни суд, у вијећу састављеном од троје судија.

Члан 59.

Суд поступа по захтјеву хитно и на начин којим се, поштујући основна начела поступка, обезбјеђује ефикасна заштита права и интереса грађана.

Члан 60.

Суд ће без одлагања, а најкасније у року од 30 дана, захтјев доставити на одговор органу, односно правном лицу, зависно од тога ко је извршио радњу из члана 52. овог закона.

Суд може, према околностима случаја, по захтјеву донијети одлуку одмах и без претходног достављања захтјева на одговор, ако подаци у захтјеву пружају за то поуздан основ.

Члан 61.

Кад суд нађе да је захтјев основан, донијеће рјешење којим ће забранити даље вршење незаконите радње. У противном, одбиће захтјев рјешењем.

Суд ће у рјешењу из става 1. овог члана одредити мјере које треба предузети да би се успоставило законито стање, остављајући рок за извршење, као и одредити законске санкције за случај неизвршења рјешења.

Рјешење суда извршава орган, односно правно лице из члана 59. став 1. овог закона чије је службено лице, односно одговорно лице учинило незакониту радњу, у року утврђеном одлуком суда.

Члан 62.

Против рјешења из става 1. члана 60. овог закона не може се изјавити жалба, али се може поднијети захтјев за ванредно преиспитивање судске одлуке Врховном суду у року од осам дана од дана достављања рјешења страници.

Члан 63.

Ради осигурања извршења рјешења, суд који је донио рјешење ће одмах према околностима конкретног случаја предузети што је потребно ради осигурања извршења рјешења, а може о рјешењу обавијестити и Владу Републике Српске, а у граду и општини градоначелника, односно начелника, зависно чији је орган у питању, који су дужни предузети мјере потребне за успостављање законитог стања на начин утврђен у рјешењу суда.

Члан 64.

Ако рјешење не буде извршено у остављеном року, надлежни суд ће на захтјев странке извршити рјешење непосредно или преко другог суда или органа.

Извршење се, према околностима случаја, спроводи на трошак органа, привредног друштва или другог правног лица, односно на трошак службеног или одговорног лица које је извршило незакониту радњу.

Ради извршења рјешења, надлежни суд може поднијети захтјев надлежном органу, односно правном лицу за удаљење од дужности службеног или одговорног лица.

VIII - КАЗНЕНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 65.

Новчаном казном у износу од 1.500 до 5.000 КМ казниће се за прекршај предузеће, установа или другог правно лице које врши јавна овлашћења:

1. ако по захтјеву странке не донесе рјешење у предвиђеном року (члан 14. став 2.),

2. ако не достави суду све списе који се односе на предмет (члан 24. став 3.),

3. ако не донесе одлуку по пресуди (члан 31. став 4.),

4. ако суд не достави све списе предмета на његов захтјев (члан 37. став 3.),

5. ако не донесе нови управни акт у року или га донесе противно правном схватању суда, односно примједбама суда (члан 50.),

6. ако не донесе послије поништења управног акта нови управни акт у прописаном року или га донесе противно примједбама суда у погледу чињеничног стања (члан 51. став 1.),

7. ако не изврши рјешење из члана 60. ст. 1. и 2. овог закона,

8. за неизвршења рјешења (члан 63.).

За прекршаје из става 1. овог члана казниће се новчаном казном од 200 до 800 КМ и одговорно лице у предузећу, установи или другом правном лицу које врши јавна овлашћења.

Новчаном казном из става 2. овог члана казниће се за прекршај из става 1. овог члана и одговорно лице у органу управе, републичкој управној организацији, односно органима јединице локалне самоуправе.

О прекршају суд обавјештава републичку управну инспекцију ради покретања прекршајног поступка. Републичка управна инспекција је дужна да у року од 60 дана, од датог обавјештења, обавијестити суд о преузетим мјерама.

Члан 66.

Одговорним лицем у републичком органу управе, републичкој управној организацији, односно органу јединице локалне самоуправе сматра се руководилац републичког органа управе или републичке управне организације, односно руководилац органа јединице локалне самоуправе и службеник у тим органима који је задужен да непосредно изврши одређени посао.

IX - ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 67.

Поступак по тужбама пред Врховним судом поднесеним до ступања на снагу овог закона, а који није завршен, наставиће се пред тим судом по одредбама Закона о судовима и судској служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/00, 15/00, 16/00, 70/01, 77/02 и 85/03).

Ако након ступања на снагу овог закона Врховни суд тужбу уважи и поништи оспорени управни акт, даљи поступак спровећиће се по овом закону пред надлежним окружним судом.

Члан 68.

Поступак по ванредним правним средствима поднесеним до дана ступања на снагу овог закона који није завршен наставиће се пред Врховним судом по одредбама Закона о судовима и судској служби ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/00, 15/00, 16/00, 70/01, 77/02 и 85/03).

Ако након ступања на снагу овог закона буде укинута одлука суда, даљи поступак спровећиће се по овом закону пред надлежним окружним судом.

Члан 69.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", број 12/94).

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 01-722/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

1247

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗЕМЉИШНИМ КЊИГАМА**

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о земљишним књигама, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет првој сједници, одржаној 16. новембра 2005. године - а Вијеће народа 28. новембра 2005. године потврдило да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о земљишним књигама није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-683/05
29. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗЕМЉИШНИМ КЊИГАМА****Члан 1.**

У Закону о земљишним књигама ("Службени гласник Републике Српске", бр. 67/03 и 46/04), у члану 3. став 1. друга и трећа реченица бришу се.

Члан 2.

У члану 62. иза става 1. додају се нови ст. 2, 3. и 4. који гласе:

"2) Ако уговором о хипотеци није другачије одређено, хипотеке код којих је од дана задњег уписа протекло 30 и више година, сматрају се брисаним и не производе правне посљедице.

3) Приликом преузимања података из земљишних књига и катастра некретнина у базу података електронски вођених земљишних књига, неће се преузимати подаци из става 2. овог члана.

4) Ако уговором о хипотеци није другачије одређено, хипотеке код којих је од дана доспјећа обавезе протекло пет и више година, бришу се на захтјев заинтересоване странке."

Члан 3.

У члану 67. став 2. мијења се и гласи:

"2) Најава се објављује на огласној табли суда, подручним јединицама или подручним канцеларијама Републичке управе за геодетске и имовинско-правне послове и катастар некретнина, у мјесној заједници, насељеном мјесту и јавно приступачним медијима. Надлежни суд за сваку катастарску општину ће одредити начин објављивања, водећи рачуна да се са најавом успостављања земљишно-књижног улошка, упозна што већи број физичких и правних лица."

У ставу 3. тачка 1. иза запете додају се ријечи: "тачно назначених катастарских општина".

Тачке 2. и 3. бришу се.

Досадашња тачка 4. постаје тачка 2.

У ставу 4. број: "четири" замјењује се бројем: "два".

Досадашњи став 5. постаје став 4.

Члан 4.

У члану 71. став 1. иза ријечи: "земљишне књиге" додају се ријечи: "писмено ће".

Став 3. брише се.

Досадашњи став 4. постаје став 3.

Члан 5.

У члану 72. став 1. ријечи: "и које се није пријавило ради учешћа у поступку успостављања", бришу се.

Став 2. брише се.

Члан 6.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 01-723/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

1248

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРИВАТИЗАЦИЈИ ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА У ПРЕДУЗЕЊИМА**

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о приватизацији државног капитала у предузећима, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет првој сједници, одржаној 16. новембра 2005. године - а Вијеће народа 28. новембра 2005. године потврдило да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о приватизацији државног капитала у предузећима није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-684/05
29. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРИВАТИЗАЦИЈИ ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА У ПРЕДУЗЕЊИМА****Члан 1.**

У Закону о приватизацији државног капитала у предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 24/98, 62/02, 38/03 и 65/03) у члану 14. послје ријечи: "предузећа", додаје се сљедећи текст: "са сједиштем у Босни и Херцеговини".

Члан 2.

У члану 26. у ставу 3. после ријечи: "билансу" додаје се ријеч: "стања", а иза ријечи: "марака" додаје се сљедећи текст: "као и предузећа која из било којег разлога нису до сада укључена у процес приватизације".

Члан 3.

У члану 33. послје става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

"Државни капитал може се приватизовати, уз сагласност Владе, и прихватањем јавне понуде за куповину акција објављене на основу Закона о преузимању акционарских друштва, сем акционарских друштва која се приватизују у складу са посебним приватизационим програмима из члана 7. Закона о приватизацији државног капитала."

У истом члану, у ставу 4. број: "5" замјењује се бројем: "6".

У ставу 5. истог члана, послје ријечи: "нису" додају се ријечи: "до сада".

Досадашњи ст. 2, 3, 4, 5. и 6. постају ст. 3, 4, 5, 6. и 7.

Члан 4.

Послје члана 33. додаје се члан 33а. који гласи:

“Члан 33а.

За предузећа у којима из било којег разлога није утврђена вриједност државног капитала према почетном билансу стања, вриједност државног капитала ће се утврдити на основу посљедњих годишњих финансијских извјештаја.

У поступку утврђивања вриједности државног капитала, Дирекција задржава право затражити ревизију финансијских извјештаја или процјену вриједности капитала.”.

Члан 5.

У члану 34. брише се став 3., а досадашњи ст. 4, 5. и 6. постају ст. 3, 4. и 5.

Члан 6.

У члану 43. став 1. брише се тачка 6., а досадашња тачка 7. постаје тачка 6.

Члан 7.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-725/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

1249

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 28/94), доносим

УКАЗ**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СУДОВИМА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о судовима Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет првој сједници, одржаној 16. новембра 2005. године - а Вијеће народа 28. новембра 2005. године потврдило да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о судовима Републике Српске није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-685/05
29. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СУДОВИМА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

Члан 1.

У члану 22. т. 1, 2, 3, 5, 6, 9, 10. и 13. Закона о судовима Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 111/04) мијењају се и гласе:

“1. Основни суд у Бањој Луци за подручје општина Бања Лука и Лакташи;

2. Основни суд у Бијељини за подручје општина Бијељина, Угљевик и Лопаре. Основни суд у Бијељини има одјељење ван сједишта суда у Лопарама за подручје општине Лопаре;

3. Основни суд у Вишеграду за подручје општина Вишеград, Рудо, Рогатица и Устипрача. Основни суд у Вишеграду има одјељење ван сједишта суда у Рогатици за подручје општине Рогатица;

5. Основни суд у Градишци за подручје општина Градишка и Србац. Основни суд у Градишци има одјељење ван сједишта суда у Српцу за подручје општине Србац;

6. Основни суд у Дервенти за подручје општина Дервента и Босански Брод. Основни суд у Дервенти има одјељење ван сједишта суда у Босанском Броду за подручје општине Босански Брод;

9. Основни суд у Котор Варошу за подручје општина Котор Варош, Челинац и Кнежево. Основни суд у Котор Варошу има одјељење ван сједишта суда у Кнежеву за подручје општине Кнежево;

10. Основни суд у Модричи за подручје општина Модрича, Вукосавље, Шамац, Пелагићево и Доњи Жабар. Основни суд у Модричи има одјељење ван сједишта суда у Шамцу за подручје општине Шамац, Пелагићево и Доњи Жабар;

13. Основни суд у Приједору за подручје општина Приједор, Општра Лука и Козарска Дубица. Основни суд у Приједору има одјељење ван сједишта суда у Козарској Дубици за подручје општине Козарска Дубица.”.

Члан 2.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”, а примјењиваће се од 1. јануара 2006. године.

Број: 01-726/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

1250

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 28/94), доносим

УКАЗ**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАШТИТИ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ**

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о заштити животне средине, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет првој сједници, одржаној 16. новембра 2005. године - а Вијеће народа 28. новембра 2005. године потврдило да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о заштити животне средине није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-686/05
29. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАШТИТИ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ**

Члан 1.

У Закону о заштити животне средине (“Службени гласник Републике Српске”, број 53/02), у члану 4. алинеја друга мијења се и гласи:

“- “граничне вриједности емисије” - прописом одређена максимална вриједност емисије, означена као маса изражена у облику специфичних параметара, концентрација и ниво емисије, која не смије бити прекорачена током једног или више временских периода.”.

У члану 4. алинеја четврта, иза ријечи: “вибрација” додаје се ријеч: “зрачења”, а иза ријечи: “воду” додаје се ријеч: “или”.

У члану 4. алинеја шеста мијења се и гласи:

“- “заинтересована страна или орган” - физичко лице са пребивалиштем или правно лице са сједиштем или власник, односно посједник некретности са сједиштем у подручју утицаја или подручју које ће вјероватно бити под утицајем, односно орган управе или други репу-

блички орган или орган јединице локалне самоуправе који може бити заинтересован за планирани пројекат, односно процјену његовог утицаја на животну средину, с обзиром на своје специфичне надлежности и одговорности, које се односе на заштиту животне средине.”

У члану 4. алинеја седма, ријечи: “став 1. алинеја 2.” замјењују се ријечима: “алинеја шеснаеста”, а преостали дио текста брише се.

У члану 4. алинеја осма, ријеч: “загађеност” замјењује се ријечју: “загађивање”.

У члану 4. алинеја једанаеста, цртица испред ријечи: “стању елементарна ...” замјењује се бројем 1, цртица испред ријечи: “факторима,” замјењује се бројем: “2.”, а цртица испред ријечи: “стању људског здравља ...” замјењује се бројем: “3”.

У члану 4. алинеја двадесет друга мијења се и гласи:

“- “пројекат” - пројектовање и извођење грађевинских и других радова, укључујући изградњу постројења и других система, и друге активности и дјелатности у простору и интервенције у природном окружењу и пејзажу.”.

У члану 4. алинеја двадесет шеста мијења се и гласи:

“- “постројење” - подразумијева један или више погона, једну или више техничких јединица на једном мјесту у којима се врше дјелатности које могу имати негативне утицаје на животну средину или гдје су присутне опасне супстанце. Под постројењем се подразумијева и вршење дјелатности која је непосредно технички повезана са вршењем дјелатности на мјесту постројења и која може имати утицај на ниво емисија, односно загађивања.”.

У члану 4. додаје се нова алинеја тридесет друга, која гласи:

“- “носилац пројекта” - физичко или правно лице, укључујући републичке и друге овлашћене институције, на чији се захтјев покреће поступак претходне процјене утицаја на животну средину или поступак за издавање еколошке сагласности.”.

У члану 4. додаје се нова алинеја тридесет трећа, која гласи:

“- “супстанца” - је сваки хемијски елемент и његова једињења.”.

Члан 2.

У члану 35. у ставу 4. алинеја прва, ријечи: “еколошке дозволе” замјењују се ријечју: “одлуке”, а испред ријечи: “између осталог” додаје се ријеч: “и”.

У члану 35. у ставу 4. алинеја седма, ријеч: “предвиђене” брише се, а иза ријечи: “расправе” додају се ријечи: “ако је предвиђена”.

Члан 3.

У члану 40. у ставу 1. алинеја друга, ријечи: “правилнике, упутства, одлуке” замјењују се ријечју: “подзаконске”, а иза ријечи: “животне средине” додаје се текст: “осим оних за које је законима одређено да их доноси надлежно министарство”.

Члан 4.

У поглављу изнад члана 42. иза ријечи: “Надлежности” додаје се ријеч: “министра и”.

У члану 42. алинеја прва мијења се и гласи:

“- спроводи законе, друге прописе и опште акте из области заштите животне средине и врши управни надзор над радом органа јединица локалне самоуправе надлежних за заштиту животне средине.”.

У члану 42. алинеја седма, иза ријечи: “издавање” додају се ријечи: “еколошких сагласности и”.

У члану 42. алинеја осма, ријеч: “спровођење” брише се.

У члану 42. додаје се нови став 2. који гласи:

“Министар надлежан за заштиту животне средине доноси подзаконске акте за које је то одређено овим и другим законима из области заштите животне средине.”.

Члан 5.

Члан 55. мијења се и гласи:

“Процјена утицаја на животну средину подразумијева идентификацију, утврђивање, анализу и оцјену директних и индиректних утицаја пројекта с обзиром на следеће елементе и факторе:

- људе, флору и фауну,
- земљиште, воду, ваздух, климу и пејзаж,
- материјална добра и културно наслеђе,
- међудјеловање фактора наведених у алинејама један, два и три.”.

Члан 6.

Члан 56. мијења се и гласи:

“За пројекте који могу имати значајан утицај на животну средину с обзиром на њихову природу, величину или локацију, мора се спровести процјена утицаја на животну средину и прибавити рјешење о одобравању студије утицаја на животну средину (у даљем тексту: рјешење о одобравању студије) у складу са овим законом.

Процјена утицаја на животну средину (у даљем тексту: процјена утицаја) спроводи се у двије фазе:

1. у поступку претходне процјене утицаја, у којем се одлучује о:

- обавези спровођења процјене утицаја и
- обиму процјене утицаја, ако је спровођење процјене утицаја обавезно; и

2. у поступку процјене утицаја на животну средину.

Урбанистичку сагласност за пројекте који могу имати значајан утицај на животну средину издаје орган управе надлежан за просторно уређење, по претходно прибављеном рјешењу о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја, ако је њено спровођење обавезно.

Одобрење за грађење за пројекте који могу имати значајан утицај на животну средину издаје орган управе надлежан за просторно уређење, по претходно прибављеном рјешењу о одобравању студије.”.

Члан 7.

Члан 57. мијења се и гласи:

“Министарство надлежно за заштиту животне средине доноси рјешење о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја и издаје рјешење о одобравању студије за поједине пројекте по поступку одређеном овим законом. У питањима поступка која нису уређена овим законом примјењује се Закон о општем управном поступку.”.

Члан 8.

У члану 58. став 1. мијења се и гласи:

“Подзаконским актом Владе одређују се:

- пројекти за које се обавезно спроводи процјена утицаја и

- пројекти за које о обавези спровођења процјене утицаја одлучује Министарство на основу критеријума у појединим случајевима о обавези спровођења процјене утицаја и о обиму процјене утицаја.”.

Члан 9.

Изнад члана 59. додаје се ново поглавље које гласи:

“Поступак претходне процјене утицаја на животну средину”.

Члан 59. мијења се и гласи:

“Поступак за претходну процјену утицаја на животну средину покреће се захтјевом који носицац пројекта под-

носи министарству надлежном за заштиту животне средине (у даљем тексту: захтјев за претходну процјену утицаја).

Уз захтјев за претходну процјену утицаја прилажу се следећи подаци:

1. опис пројекта, укључујући податке о његовој локацији, намјени и величини,
2. опис могућих утицаја пројекта на животну средину у току његове изградње или извођења и у току његовог рада или експлоатације,
3. опис предвиђених мјера за спречавање, смањивање или уклањање штетних утицаја пројекта на животну средину,
4. кратак преглед алтернатива које је носиоца пројекта разматрао и навођење разлога за изабрано рјешење, с обзиром на утицаје на животну средину,
5. извод из планског акта,
6. информације о могућим тешкоћама на које је наишао носиоца пројекта при прикупљању података,
7. нетехнички резиме информација из пријашњих тачки овог става.

Описи из претходног става дају се стручним техничким језиком, са текстуалним, нумеричким и графичким подацима, а резиме тих описа нетехничким језиком, на начин који је погодан за информисање надлежних органа, организација и јавности.

Министарство надлежно за заштиту животне средине може захтијевати од носиоца пројекта додатне информације о пројекту, које су му потребне за доношење одлуке о обавези спровођења и обиму процјене утицаја у складу са критеријумима из члана 58. став 1. овог закона.

Надлежни орган управе који води поступак за издавање рјешења о урбанистичкој сагласности, а ради се о пројектима из члана 58. став 1. овог закона, обавијестиће по потреби, у писаној форми, подносиоца захтјева за издавање урбанистичке сагласности да министарству надлежном за заштиту животне средине поднесе захтјев за доношење рјешења о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја (члан 59б. овог закона).”

Члан 10.

Иза члана 59. додају се нови чл. 59а. и 59б. који гласе:

“Члан 59а.

У поступку разматрања и одлучивања о захтјеву за претходну процјену утицаја, министарство надлежно за заштиту животне средине обавезно је да достави копију захтјева и обезбједи увид у приложена документа ради прибављања мишљења следећим субјектима:

1. органу управе надлежном за послове уређења простора у јединици локалне самоуправе на чијем подручју би се пројекат изводио, у случајевима када је министарство надлежно за издавање урбанистичке сагласности,
2. органима управе и организацијама надлежним за заштиту елемената животне средине из члана 35. овог закона, који извођењем пројекта могу бити изложени његовом значајном утицају (нпр. органима надлежним за заштиту природе, односно културно-историјског и природног наслеђа, за пољопривреду, шумарство, водопривреду, за заштиту здравља) и другим заинтересованим органима,
3. међуентитетском тијелу из члана 111. овог закона, ако се ради о пројекту са значајним утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта, или друге државе, у складу са чл. 63. до 63д. овог закона, односно ако међуентитетско тијело то захтијева.

Субјекти из става 1. овог члана позивају се да министарству надлежном за заштиту животне средине у року 30 дана од дана пријема копије захтјева дају мишљење у вези са захтјевом и о приложеној документацији, посебно о обиму процјене утицаја и садржају студије у вези с ути-

цајем на елементе животне средине за чију заштиту су надлежни, уколико сматрају да је спровођење процјене утицаја потребно. Мишљење се даје у писаној форми.

Члан 59б.

О захтјеву за претходну процјену утицаја, министарство надлежно за заштиту животне средине одлучује рјешењем, којим утврђује обавезу подносиоца захтјева да спроведе процјену утицаја пројекта и прибави студију о процјени утицаја на животну средину (у даљем тексту: студија утицаја) и одређује оквирни обим и садржај студије, или утврђује да спровођење процјене утицаја и прибављање студије није обавезно.

Обим и садржај студије утицаја одређује се према специфичним карактеристикама појединог пројекта у складу са чланом 60а. овог закона и критеријумима одређеним у подзаконском акту из члана 58. став 1. овог закона, узимајући у обзир и одредбе члана 63. став 1. и члана 63д. овог закона.

Код доношења рјешења о обавези спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја министарство је дужно размотрити и узети у обзир благовремено примљена мишљења из члана 59а. став 1.

Рјешење из претходног става доноси се у року 60 дана од пријема захтјева.

Министарство надлежно за заштиту животне средине у року 15 дана од дана уручења рјешења о обавези спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја носиоцу пројекта, доставља рјешење субјектима из члана 59а. став 1. и поставља га на интернет страницу министарства или Владе у трајању 30 дана.”

Члан 11.

Члан 60. мијења се и гласи:

“У року шест мјесеци од добијања рјешења из члана 59б. носиоца пројекта је обавезан да поднесе захтјев овлашћеној организацији за израду студије утицаја за активности одређене урбанистичком сагласношћу и рјешењем о утврђивању обавезе спровођења процјене утицаја и прибављања студије утицаја.

Студију утицаја израђује организација која је овлашћена и која испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине, у складу са подзаконским актом који доноси министар надлежан за заштиту животне средине.

Министарства и други органи и организације са надлежностима и одговорностима или јавним овлашћењима у области заштите животне средине морају носиоцу пројекта омогућити приступ подацима који су му потребни за израду студије утицаја, ако са њима располажу.”

Члан 12.

Иза члана 60. додаје се нови члан 60а. који гласи:

“Члан 60а.

Подзаконским актом који доноси министар надлежан за заштиту животне средине утврђује се садржај студије утицаја на животну средину.

Поред садржаја утврђених у подзаконском акту из става 1. овог члана студија утицаја садржи посебни дио, у којем се даје кратки преглед примљених мишљења заинтересоване јавности у складу са чланом 62. став 4. овог закона и образложење да ли су и на који начин су примљена мишљења била узета у обзир код израде студије утицаја.

Студија утицаја садржи посебни дио који се односи на могући утицај пројекта на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта или прекогранични утицај у складу са чланом 63. став 1., односно чланом 63д. овог закона.”

Члан 13.

Члан 61. мијења се и гласи:

“Носилац пројекта доставља студију утицаја у два примјерка министарству надлежном за заштиту животне средине, уз захтјев за доношење рјешења о одобравању студије утицаја, у року 30 дана од дана пријема студије од овлашћене организације.

Када прими захтјев из претходног става, министарство надлежно за заштиту животне средине обавезно је у року 15 дана доставити копију захтјева за одобравање студије утицаја субјектима из члана 59а. став 1. и позвати их да у року 30 дана доставе своја мишљења о захтјеву и студији утицаја, посебно о садржају студије утицаја. Мишљење се даје у писаној форми.

У року 15 дана од дана подношења захтјева за одобравање студије утицаја министарству надлежном за заштиту животне средине, носилац пројекта је обавезан да обавијести јавност и заинтересовану јавност о поднесеном захтјеву за одобравање студије утицаја обавјештењем у једном од дневних листова у Републици Српској.

Обавјештење из претходног става садржи и сљедеће информације:

- основне информације о захтјеву,
- резиме садржаја и закључке студије утицаја,
- вријеме и мјесто на којем се обезбјеђује бесплатан увид јавности у захтјев и студију утицаја,
- предвиђено вријеме и мјесто одржавања јавне расправе о студији утицаја,
- рок за подношење писаних мишљења о захтјеву и студији утицаја,
- адреса на коју се могу доставити мишљења из претходне алинеје,
- чињенице да се ради о пројекту са могућим утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта.

Носилац пројекта је дужан обезбиједити заинтересованој јавности бесплатан увид у захтјев за одобравање студије утицаја и студију утицаја у општини у којој се налази локација датог пројекта од дана објављивања обавјештења из става 2. овог члана до истека рока за давање мишљења из члана 62. став 4. овог закона.

Носилац пројекта је обавезан организовати јавну расправу најкасније у року 60 дана од дана подношења захтјева за одобравање студије утицаја министарству надлежном за заштиту животне средине.

Позив на јавну расправу мора бити објављен најмање 15 дана прије одржавања јавне расправе.”.

Члан 14.

У члану 62. став 1. мијења се и гласи:

“Носилац пројекта организује јавну расправу о студији утицаја у општини у којој се налази локација датог пројекта.”.

У члану 62. став 2. текст: “Јавну расправу води представник надлежног органа” мијења се и гласи: “У јавној расправи обавезно учествује представник министарства надлежног за заштиту животне средине који и води јавну расправу”, а остали текст овог става се не мијења.

У члану 62. став 3. мијења се и гласи:

“Носилац пројекта припрема и доставља министарству надлежном за заштиту животне средине записник са јавне расправе у року осам дана након њеног одржавања.”.

У члану 62. додаје се став 4. који гласи:

“Заинтересована јавност може у року 30 дана од дана одржавања јавне расправе поднијети носиоцу пројекта примједбе у вези са захтјевом и студијом утицаја, у писаној форми.”.

Члан 15.

Иза члана 62. додају се нови чл. 62а, 62б, 62в. и 62г. који гласе:

“Члан 62а.

По протеку рока из члана 62. став 4. овог закона носилац пројекта је обавезан да у року сљедећих 15 дана достави министарству надлежном за заштиту животне средине примљене примједбе у вези са захтјевом и студијом утицаја и свој прелиминарни стручни став о примљеним примједбама.

Министарство надлежно за заштиту животне средине у року који само одреди, али не дужем од 15 дана, просљеђује носиоцу пројекта своју оцјену о примљеним примједбама заинтересоване јавности, о прелиминарном стручном ставу носиоца пројекта и свој став о примљеним примједбама заинтересованих органа, те по потреби налаже носиоцу пројекта да изврши измене и допуне студије утицаја. Министарство надлежно за заштиту животне средине одређује носиоцу пројекта рок, који не може бити дужи од 30 дана, да поднесе допуњену студију, укључујући и посебни дио студије утицаја из члана 60а. став 2. овог закона.

Члан 62б.

Министарство надлежно за заштиту животне средине је обавезно да у року 30 дана од пријема допуњене студије утицаја из претходног члана, став 2. изврши стручну контролу (ревизију) студије утицаја.

Ревизијом студије утицаја провјерава се стручни квалитет студије утицаја, а посебно:

1. усклађеност обима и садржаја студије утицаја са рјешењем из члана 59б. овог закона, законским и подзаконским актима из области заштите животне средине, техничким нормативима и стандардима који се односе на активност планирану пројектом и са републичким стратешким планом заштите животне средине и програмима заштите животне средине јединица локалне самоуправе на чијем подручју би се пројекат изводио, ако су ти документи донесени,

2. извори и тачност података који су наведени у студији утицаја,

3. стручна основаност описа, анализа и оцјена закључака и ставова датих у студији утицаја о постојећем стању животне средине, могућим утицајима на животну средину, мјерама за уклањање, смањење или спречавање штетних утицаја на животну средину и др.,

4. постојање, обим и квалитет посебног дијела студије утицаја из члана 63. овог закона,

5. да ли овлашћена институција која је израдила студију утицаја испуњава формалне услове за рад.

Ревизију студије утицаја врши министарство надлежно за заштиту животне средине путем стручне комисије за ревизију студије утицаја (у даљем тексту: комисија), коју именује министар надлежан за заштиту животне средине.

У комисију се именују лица запослена у министарству надлежном за заштиту животне средине и други истакнути стручњаци из свих области заштите животне средине на које се пројекат и студија утицаја односе.

У комисију се не могу именовати:

1. подносилац захтјева,
2. лица која код подносиоца захтјева раде по основу радног односа или уговора,
3. лица која код овлашћене организације која је израдила студију раде по основу радног односа или уговора,

4. брачни другови, крвни сродници до четвртог степена родства и сродници по тазбини до другог степена родства лица наведених у т. 1, 2. и 3. овог става.

Министарство надлежно за заштиту животне средине може повјерити ревизију студије овлашћеној институцији која испуњава услове за обављање дјелатности из области заштите животне средине. У том случају овлашћена институција преузима права и обавезе комисије у датом поступку.

Комисија или овлашћена институција подноси извјештај министарству надлежном за заштиту животне средине, који садржи стручну оцјену студије утицаја, евентуалне примједбе на квалитет и потпуност студије и упутства за уклањање тих недостатака (извјештај о ревизији).

Извјештај о ревизији министарство надлежно за заштиту животне средине доставља носиоцу пројекта.

Носилац пројекта је обавезан да достави министарству надлежном за заштиту животне средине студију утицаја у коначном облику у складу са примједбама и упутствима из извјештаја о ревизији, у року који министарство надлежно за заштиту животне средине одреди, али не дужем од 15 дана.

Члан 62в.

Рјешење о одобравању студије министарство надлежно за заштиту животне средине издаје у року 60 дана од пријема студије утицаја у коначном облику (став 9. члана 62б.).

Рјешењем о одобравању студије утврђује се посебно:

1. да је студија утицаја израђена у складу са овим законом,
2. да је носилац пројекта обавезан да предузме мјере за заштиту животне средине које су утврђене у студији утицаја,
3. да се студија утицаја сматра саставним дијелом рјешења о одобравању студије.

У образложењу рјешења о одобравању студије наводи се да су узете у обзир примједбе заинтересованих страна и заинтересоване јавности, прибављене на основу члана 62. став 4. овог закона, као и примједбе другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге државе, прибављене на основу члана 63а. ст. 5. и 6., односно члана 63д. овог закона.

Рјешење о одбијању студије ће се издати уколико се:

- утврди да би пројекат могао изазвати значајан негативан утицај на животну средину, односно да би пројекат могао у знатној мјери угрозити животну средину,
- утврди да пројекат није у складу са планом заштите животне средине на међуентитетском и ентитетском нивоу, или се
- установи да пројекат није у складу са међународним обавезама Босне и Херцеговине по питању заштите животне средине.

Рјешење о одобравању студије престаје да важи ако носилац пројекта не прибави одобрење за грађење, односно другу одлуку по члану 5б. став 5. овог закона у року три године од дана пријема рјешења.

Уколико се поступак издавања одобрења за грађење не заврши у року три године од дана издавања рјешења о одобравању студије због неажурности органа надлежног за издавање одлуке у том поступку, министарство надлежно за заштиту животне средине ће на захтјев носиоца пројекта продужити важење рјешења за наредне двије године. Трошкове поступка за продужење важења рјешења о одобравању студије сноси орган због чије је неажурности потребно продужити важење рјешења о одобрењу студије.

Члан 62г.

Трошкове обавјештавања и омогућавања учешћа јавности у поступцима претходне процјене утицаја и издавања рјешења о одобравању студије и трошкове ревизије студије утицаја сноси носилац пројекта, у складу са трошковником који подзаконским актом одређује министарство надлежно за заштиту животне средине.

У поглављу изнад члана 63. ријеч: "прекограничних" брише се, а иза ријечи: "средину" додају се ријечи: "другог ентитета, Брчко Дистрикта или друге државе."

Члан 16.

У члану 63. став 1. мијења се и гласи:

"Када министарство надлежно за заштиту животне средине оцијени да пројекат може имати значајан утицај на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта, или када надлежни орган тих субјеката или међуентитетско тијело то затражи, одредиће рјешењем из члана 59б. обавезу израде посебног дијела студије о могућим утицајима на животну средину другог ентитета или Дистрикта Брчко."

У члану 63. став 2. текст: "овлашћена институција за израду студије о утицају" замјењује се ријечима: "носилац пројекта", ријеч: "неки" брише се, иза ријечи: "ентитета" додаје се текст: "или Брчко Дистрикта, мора о томе обавјестити министарство надлежно за заштиту животне средине.", а преостали дио текста брише се.

У члану 63. став 3. мијења се и гласи:

"Методологија израде посебног дијела студије о могућим међуентитетским утицајима може бити одређена споразумом између ентитета, односно са Брчко Дистриктом, који се закључује уз консултацију надлежног међуентитетског тијела за заштиту животне средине."

У члану 63. ст. 4, 5, 6, 7. и 8. бришу се.

Члан 17.

Иза члана 63. додају се нови чл. 63а, 63б, 63в, 63г. и 63д. који гласе:

"Члан 63а.

Када министарство надлежно за заштиту животне средине у поступку претходне процјене установи да се ради о пројекту са могућим утицајем на животну средину другог ентитета или Дистрикта Брчко, доставиће надлежном органу другог ентитета, односно Брчко Дистрикта и међуентитетском тијелу обавјештење које садржи:

- опис пројекта са доступним информацијама о могућем утицају на животну средину другог ентитета, односно Брчко Дистрикта,
- информацију да министарство надлежно за заштиту животне средине води поступак претходне процјене утицаја пројекта и да ће донијети рјешење о обавези спровођења процјене утицаја, односно и о обиму процјене, ако је њено спровођење обавезно,
- рок у којем се други ентитет, односно Брчко Дистрикт и међуентитетско тијело може изјаснити да ли жели да прими додатне информације и достави своје мишљење у поступку претходне процјене, односно и у евентуалном поступку издавања еколошке сагласности.

Уколико надлежни орган другог ентитета, односно Брчко Дистрикта или међуентитетско тијело по примљеном обавјештењу из претходног става овог члана исказе своју намјеру да достави мишљење из претходног става алинеје треће, министарство надлежно за заштиту животне средине ће му прослиједити:

- захтјев за претходну процјену утицаја и приложене документе у поступку претходне процјене утицаја, односно
- захтјев за издавање рјешења о одобрењу студије и студију утицаја, те обавјештење о времену и мјесту одржавања јавне расправе у поступку издавања рјешења о одобравању студије.

У поступцима из претходног става, министарство надлежно за заштиту животне средине ће надлежном органу другог ентитета или Брчко Дистрикта, односно међуентитетском тијелу одредити рок за достављање мишљења на документе из претходног става.

Рок из претходног става се не рачуна у рок за издавање рјешења о обавези спровођења процјене утицаја и обиму процјене утицаја, као ни у рок за издавање рјешења о одобравању студије.

Мишљења о захтјеву за претходну процјену утицаја и приложеним документима која је доставио надлежни орган другог ентитета или Брчко Дистрикта, односно међуентитетско тијело, у складу са ставом 3. овог члана, министарство надлежно за заштиту животне средине ће размотрити код доношења рјешења из члана 59б. овог закона.

Мишљења о захтјеву за издавање рјешења о одобравању студије и о студији утицаја које је доставио надлежни орган другог ентитета или Брчко Дистрикта, односно међуентитетско тијело, у складу са ставом 3. овог члана, министарство надлежно за заштиту животне средине ће размотрити код одобравања студије утицаја и издавања рјешења о одобравању студије.

У поступку издавања рјешења о одобравању студије, министарство надлежно за заштиту животне средине ће омогућити учешће у јавној расправи представника из другог ентитета или Брчко Дистрикта на које пројекат може имати утицај, као и представника надлежног органа другог ентитета или Брчко Дистрикта и представника међуентитетског тијела.

Рјешење из члана 59б. и рјешење о одобравању студије за пројекте са могућим утицајем на животну средину другог ентитета или Брчко Дистрикта доставља се надлежном органу другог ентитета или Брчко Дистрикта и међуентитетском тијелу.

Члан 63б.

Када министар надлежан за заштиту животне средине сазна за пројекат који се планира или изводи у другом ентитету или Брчко Дистрикту, а који би могао имати значајан утицај на животну средину у Републици Српској, затражиће од надлежног органа другог ентитета или Брчко Дистрикта потребне информације и документе с циљем давања том органу мишљења о утицајима пројекта на животну средину Републике Српске и предузети све неопходне мјере како би обезбиједио да заинтересовани органи и јавност могу учествовати у процјени утицаја тог пројекта на животну средину Републике Српске.

Министарство надлежно за заштиту животне средине ће предузети све неопходне мјере како би обезбиједило да надлежни орган другог ентитета или Дистрикта Брчко добије и размотри мишљења заинтересованих органа и јавности из претходног става.

Члан 63в.

Ако је међуентитетским споразумом, односно споразумом са Брчко Дистриктом, детаљније дефинисан поступак консултација са другим ентитетом или Брчко Дистриктом у поступцима претходне процјене и издавања рјешења о одобравању студије за пројекте са могућим утицајем на други ентитет или Брчко Дистрикт, министарство надлежно за заштиту животне средине ће у тим поступцима примјењивати одредбе тих споразума.

Члан 63г.

Трошкове који произилазе из поступања према одредбама члана 63а. овог закона сносиће носилац пројекта, а трошкови који произилазе из поступања по одредби члана 63б. овог закона, подмириће се из средстава Фонда за заштиту животне средине.

Члан 63д.

У случају пројекта који могу имати прекогранични утицај на другу државу, министарство надлежно за заштиту животне средине ће поступати у смислу одредаба чл. од 63. до 63г. овог закона, када за то постоји обавеза на основу међународних уговора или споразума, начела реципроцитета или званичних политичких договора.”.

Члан 18.

Изнад члана 64. додаје се ново поглавље које гласи: “Подзаконски акти”.

Члан 64. мијења се и гласи:

“Министар надлежан за заштиту животне средине ће подзаконским актима детаљније прописати:

- спровођење поступака процјене утицаја прописаних овим законом и омогућавање учешћа јавности у тим поступцима,
- методологију за израду студије утицаја,
- методологију за утврђивање обима и садржаја студије утицаја,
- методологију за ревизију студије утицаја.”.

Члан 19.

Поглавље изнад члана 65. и члан 65. бришу се.

Члан 20.

У члану 66. став 2. алинеја трећа, ријеч: “загађености” замјењује се ријечју: “загађивању”.

У члану 66. став 2. алинеја пета, ријеч: “загађености” замјењује се ријечју: “загађивања”.

Члан 21.

У члану 68. став 1. ријечи: “донесеним на основу овог закона наведени су” замјењују се ријечима: “Владе, одређују се”.

У члану 68. став 3. ријечи: “значајне промјене у раду” замјењују се ријечима: “значајну промјену”.

У члану 68. став 4. мијења се и гласи:

“Орган надлежан за издавање еколошке дозволе (у даљем тексту: надлежни орган) врши сваких пет година ревизију издате еколошке дозволе и обнавља дозволу, мијењајући по потреби услове из дозволе.”.

Члан 22.

У члану 69. став 1. ријечи: “треба да” бришу се.

У члану 69. ст. 4, 5. и 6. мијењају се и гласе:

“У случају када се за ново постројење или за значајну промјену постојећег постројења спроводи процјена утицаја, све релевантне информације прикупљене примјеном чл. од 59. до 62б. овог закона прилажу се захтјеву из става 1. овог члана и узимају у обзир код издавања еколошке дозволе.

Министарство надлежно за заштиту животне средине обавјештава јавност и заинтересовану јавност о поднесеном захтјеву за еколошку дозволу обавјештењем у једном од дневних листова у Републици Српској. Обавјештење садржи основне податке из захтјева и приложене документације и информације наведене у члану 35. став 4. овог закона.

Орган из претходног става ће обезбиједити заинтересованој јавности бесплатан увид у захтјев за еколошку дозволу и приложену документацију од дана објављивања обавјештења из претходног става до истека рока из става 6. овог члана.”.

У члану 69. додају се нови ст. 7. и 8. који гласе:

“Заинтересована јавност може у року 30 дана од дана објављивања обавјештења из става 5. овог члана поднијети надлежном органу мишљење о захтјеву и приложеној документацији, у писаној форми.

Одредбе ст. 4, 5. и 6. овог члана ће се примјенити и у поступку одлучивања предвиђеном у члану 68. став 4. овог закона, када се услови из еколошке дозволе мијењају по одредби члана 71. става 1. алинеје прве овог закона.”.

Члан 23.

У члану 70. став 1. иза ријечи: “дужан” додаје се ријеч: “да”, иза ријечи: “дана” ријеч: “да” брише се, а иза ријечи: “захтјева” додаје се ријеч: “рјешењем”.

У члану 70. иза става 3. додају се нови ст. 4, 5. и 6. који гласе:

“Надлежни орган у року осам дана од дана уручења рјешења о еколошкој дозволи носиоцу пројекта објављује рјешење на интернет страници министарства надлежног за заштиту животне средине, односно Владе.

О донесеном рјешењу о еколошкој дозволи надлежни орган објављује заинтересовану јавност путем објављивања у једном од дневних листова у Републици Српској. Рјешење се објављује у року осам дана од дана његовог уручења подносиоцу захтјева за еколошку дозволу.

Објављивање из претходног става садржи:

- садржај одлуке и

- основне разлоге на којима је одлука заснована.”

У члану 70. ранији став 4. постаје став 7.

У члану 70. иза става 7. додаје се нови став 8. који гласи:

“Трошкове објављивања и омогућавања учешћа јавности у поступку издавања рјешења о еколошкој дозволи сноси подносилац захтјева за издавање еколошке дозволе у складу са трошковником, који подзаконским актом одређује министар надлежан за заштиту животне средине.”

Члан 24.

У члану 71. став 3. ријечи: “потпуну промјену” замјењују се ријечима: “корјените промјене”.

Члан 25.

У члану 73. став 2. иза ријечи: “ентитету” додају се ријечи: “или Брчко Дистрикт”.

У члану 73. став 3. иза ријечи: “ентитета” додају се ријечи: “или Брчко Дистрикта”, а иза ријечи: “ентитету” додају се ријечи: “или Брчко Дистрикт”.

У члану 73. став 4. ријеч: “ће” замјењује се ријечју: “могу”, а иза ријечи: “утицаје” додају се ријечи: “односно утицаје на Брчко Дистрикт”.

Члан 26.

У члану 74. став 1. иза ријечи: “која” додају се ријечи: “раде, односно за постројења која”, а иза ријечи: “рад” додају се ријечи: “односно употребу”.

У члану 74. иза става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

“Еколошка дозвола за постојећа постројења може садржавати план активности са мјерама и роковима за постепено смањење емисија, односно загађивања.”

У члану 74. садашњи став 2. постаје став 3. истог члана. У овом ставу се иза ријечи: “врсте” додаје ријеч: “постојећих”.

У члану 74. садашњи став 3. постаје став 4. истог члана.

Члан 27.

У члану 75. иза става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

“Одговорно лице за постројења за која је издато рјешење о еколошкој дозволи мора обавијестити орган који је издао еколошку дозволу о било каквој планираној промјени у раду постројења, која би могла имати последице по животну средину.”

Члан 28.

У члану 84. став 2. ријеч: “стандарде” замјењује се ријечју: “стандарда”.

У члану 84. иза става 2. додаје се нови став 3. који гласи:

“Министар надлежан за заштиту животне средине ће подзаконским актом детаљније прописати спровођење поступка издавања еколошке дозволе прописаног овим законом и омогућавање учешћа јавности у том поступку.”

Члан 29.

Иза члана 118. додаје се нови члан 118а. који гласи:

“Члан 118а.

Влада Републике Српске донијеће подзаконски пропис из члана 58. став 1. овог закона у року 60 дана од дана ступања на снагу Закона о измјенама и допунама Закона о заштити животне средине.

Министар надлежан за заштиту животне средине ће донијети трошковник из члана 62г. као и висину трошкова за накнаде из члана 70. став 7. овог закона у року 60 дана од дана ступања на снагу Закона о измјенама и допунама Закона о заштити животне средине.”

Члан 30.

Иза члана 119. додају се чл. 119а. и 119б. који гласе:

“Члан 119а.

Одредбе овог закона које се односе на процјену утицаја на животну средину почињу се примјењивати даном ступања на снагу подзаконског акта из члана 58. став 1. овог закона.

У започетим поступцима за издавање урбанистичке сагласности, одобрења за грађење или друге одлуке у складу са чланом 56. став 5. овог закона, у којима до дана из претходног става није донесено рјешење, односно одлука примјениће се одредбе члана 56. овог закона и друге одредбе које се односе на процјену утицаја на животну средину.

Члан 119б.

Одредбе овог закона које се односе на еколошку дозволу почињу се примјењивати даном ступања на снагу подзаконског акта из члана 68. став 1. овог закона.

У започетим поступцима за издавање одобрења за грађење или рад, односно употребу постројења по члану 68. став 1. овог закона, у којима до дана из претходног става није донесено одобрење, примјениће се одредбе члана 68. овог закона и друге одредбе које се односе на еколошку дозволу.”

Члан 31.

Законодавни одбор ће у року 60 дана од дана ступања на снагу овог закона утврдити његов пречишћени текст, који ће се објавити у “Службеном гласнику Републике Српске.”

Члан 32.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-727/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

1251

На основу тачке 2. Амандмана XL на Устав Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, број 28/94), доносим

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о превозу у друмском саобраћају, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Тридесет првој сједници, одржаној 16. новембра 2005. године - а Вијеће народа 28. новембра 2005. године потврдило да усвојеним Законом о измјенама и допунама Закона о превозу у друмском саобраћају није угрожен витални национални интерес конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-687/05
29. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Републике,
Драган Чавић, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О
ПРЕВОЗУ У ДРУМСКОМ САОБРАЋАЈУ****Члан 1.**

У Закону о превозу у друмском саобраћају (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 4/00, 26/01, 85/03 и 49/04) у члану 2. у ставу 3. иза ријечи: “дјелатности” брише се тачка и додаје нови текст, који гласи: “која је регистрована, односно за коју имају одобрење, осим за пољопривредну дјелатност, за коју није потребно одобрење”.

Члан 2.

У члану 3. у ставу 2. иза ријечи: “потребе” брише се запета и додаје нови текст, који гласи: “и rent-a-car”.

Члан 3.

У члану 4. у ставу 1. брише се ријеч: “прописом” и додаје текст који гласи: “Правилником о обрасцу, садржају и начину попуњавања путног налога”.

У истом члану став 2. мијења се и гласи:

“Правилник из претходног става доноси министар”.

У истом члану став 3. мијења се и гласи:

“Одредбе овог члана односе се на моторна возила јавних предузећа и буџетских корисника”.

Члан 4.

У члану 5. у ставу 1. брише се тачка и додаје текст који гласи: “о превентивним техничким прегледима моторних и прикључних возила”.

У истом члану став 2. мијења се и гласи:

“Правилник из претходног става доноси министар”.

Члан 5.

У члану 7. у ставу 2. бришу се ријечи: “одговарајуће категорије”.

У истом члану додају се нови ст. 4. и 5. који гласе:

“У моторном возилу којим се обавља превоз из става 1. овог члана мора се налазити исказница возача коју за међународни саобраћај издаје Министарство комуникација и транспорта БиХ, односно увјерење за возача моторног возила за унутрашњи саобраћај, које издаје Министарство, односно надлежни орган општине или града.

Правилник о обрасцу, садржају и начину издавања увјерења за возача моторног возила доноси министар”.

Члан 6.

У члану 8. став 4. мијења се и гласи:

“У возилу којим се обавља превоз мора се налазити оригинал или овјерена фотокопија лиценце за обављање превоза или рјешења о упису у судски регистар или одобрења надлежног органа”.

Члан 7.

У члану 9. у ставу 1. у алинеји 1. иза ријечи: “лица” брише се запета и додаје текст који гласи: “или два комби возила за јавни линијски превоз лица у случајевима гдје теренски услови не омогућавају безбједан саобраћај аутобуса до мјеста, тј. стајалишта до којег је већ организован јавни превоз лица или уколико већ регистровани превозник писмено одбије да врши превоз лица уз претходну сагласност Министарства саобраћаја и веза”.

У истом члану у ставу 2. алинеја 1. брише се ријеч: “међународни” и додаје се нова алинеја која гласи: “лиценцу Д за превоз ствари унутар Босне и Херцеговине”.

У истом члану у ставу 3. иза ријечи: “лиценца Б” додаје се: “и Д”.

Став 4. истог члана мијења се и гласи:

“Правилник о издавању лиценце доноси министар, којим утврђује услове и начин обављања лиценцих техничких прегледа и поступак за издавање одобрења за обављање лиценцих техничких прегледа”.

Члан 8.

У члану 12. у ст. 1. и 2. ријеч: “прописа” мијења се ријечју: “Правилника”.

Члан 9.

У члану 16. став 5. мијења се и гласи:

“Жалба на рјешење о усклађивању редова вожње из става 4. т. 2. и 3. подноси се Министарству саобраћаја и веза Републике Српске, а за линије из тачке 1. надлежном органу општине, односно града”.

У истом члану у ставу 6. бришу се ријечи: “на начин утврђен прописом који доноси министар” и додаје нови текст, који гласи: “прописан Правилником о обрасцу, садржају и начину попуњавања регистра редова вожње, који доноси министар”.

Став 7. у истом члану брише се.

Члан 10.

У члану 17. став 2. брише се.

Члан 11.

У члану 32. став 1. мијења се и гласи:

“Регистровани ред вожње у градском и приградском превозу, односно поједини поласци из реда вожње у регионалном и републичком превозу брисаће се из регистра редова вожње ако превозник на кога је регистрован ред вожње”.

У истом члану у ставу 1. додају се т. 4. и 5. које гласе:

“4. неуредно и нередовно врши јавни превоз лица у линијском друмском саобраћају и након рјешења инспектора којим су наложене мјере упозорења и отклањање недостатака;

5. не придржава се утврђеног итинерера кретања и користи терминал и стајалишта која нису регистрована на регистрованој линији”.

У истом члану додаје се нови став 5. који гласи:

“Инспектор за друмски саобраћај захтјевом покреће поступак за брисање реда вожње, односно појединих полазака код надлежних органа, најкасније 60 дана прије истека текућег регистрационог периода”.

Члан 12.

У члану 42. у ставу 1. тачка 4. брише се тачка и додаје текст који гласи: “за трасе на којима потребе нису задовољене регистрованим линијама”.

Члан 13.

У члану 45. у ставу 1. иза ријечи: “лимузина” додаје се текст који гласи: “или караван”.

Члан 14.

У члану 52. став 4. мијења се и гласи:

“Орган надлежан за послове саобраћаја дужан је водити регистар издатих одобрења за обављање превоза за властите потребе у складу са Правилником о обрасцу, садржају и начину попуњавања одобрења, садржају и начину вођења регистра за обављање превоза за властите потребе”.

У истом члану став 5. мијења се и гласи:

“Правилник из претходног става доноси министар”.

Члан 15.

Члан 56. мијења се и гласи:

“Послове инспекцијског надзора над спровођењем овог закона и других прописа који се односе на друмски саобраћај врше републички и општински инспектори, односно градски инспектори за друмски саобраћај”.

Члан 16.

У члану 57. додаје се нови став 3. који гласи:

“Општински инспектор за друмски саобраћај мора испуњавати услове из претходног става, а изузетно може бити и дипломирани инжењер саобраћаја или лице са вишом стручном спремом - друмски смјер саобраћајне струке и најмање пет година радног искуства са положеним испитом за рад у органима управе, уколико се на јавни оглас не јави нико или се не јаве кандидати који испуњавају услове из става 2. овог члана.”.

Члан 17.

У члану 59. у ставу 1. тачка 2. алинеја 2. брише се тачка и додаје текст који гласи: “стајалишта и терминале за градски и приградски саобраћај”.

У истом члану у ставу 1. тачка 2. алинеја 3. иза ријечи: “превентивних” додаје се текст који гласи: “и лиценцих”.

У истом члану у ставу 1. тачка 3. алинеја 5. иза ријечи: “услове” додаје се текст који гласи: “и не врши плаћање превозницима или не наплаћује станичне услуге у складу са цјеновником из члана 40. Закона”.

У истом члану у ставу 1. тачка 4. алинеја 1. мијења се и гласи: “моторно возило ако утврди да се у возилу којим се обавља превоз не налази рјешење или одобрење за рад или лиценца”.

У истом члану у ставу 1. тачка 4. додаје се алинеја 5. која гласи: “Моторно возило ако утврди да превозник истим врши превоз лица у друмском саобраћају, а није регистрован за обављање дјелатности јавног превоза лица”.

Алинеје 5, 6. и 7. постају алинеје 6, 7. и 8.

У истом члану став 2. мијења се и гласи:

“Искључење моторног возила из саобраћаја врши се одузимањем саобраћајне дозволе и регистарских таблица, док се не отклоне недостаци због којих је возило искључено, а моторно возило из става 5. члана 17. поред напријед наведеног и стављањем искљученог возила под надзор Министарства унутрашњих послова до окончања судског поступка.”.

Члан 18.

У члану 61. у ставу 1. брише се текст: “на основу одобрења надлежног органа”.

У истом члану у ставу 1. у тачки 4. брише се текст: “или дјелатност обавља супротно одредбама члана 9. овог закона”.

У истом члану и ставу додаје се тачка 12. која гласи: “Не изврши рјешење инспектора, односно поступи супротно одредбама члана 60. Закона.”.

У истом члану додаје се став 6. који гласи:

“За прекршај из става 1. тачка 4. овог члана изриче се заштитна мјера одузимања предмета којим је учињен прекршај.”.

Члан 19.

У члану 62. у ставу 1. брише се текст: “на основу одобрења надлежног органа”.

У истом члану и истом ставу додаје се тачка 5а. која гласи: “Не обавља правилно превентивне техничке прегледе возила (члан 5. став 3.) или лиценце техничке прегледе (члан 9. став 4.)”.

Члан 20.

У члану 63. у ставу 1. додаје се нова тачка 8. која гласи: “не врши плаћање превозницима или не наплаћује станичне услуге у складу са цјеновником из члана 40. Закона”.

Члан 21.

У члану 64. у ставу 1. додаје се нова тачка 20. која гласи: “не посједује у возилу рјешење (лиценцу) о испуњавању услова за возило којим врши превоз”.

Члан 22.

У члану 65. у ставу 1. тачка 7. мијења се и гласи: “Правилник о обрасцу, садржају и начину издавања увјерења за возача моторног возила (члан 5. став 3.)”.

Члан 23.

У члану 68. став 1. мијења се и гласи:

“Орган надлежан за регистрацију возила регистроваће возила у власништву правних, физичких лица и грађана на основу увјерења да власник возила испуњава законом прописане услове за обављање превоза и потврде да возило испуњава прописане техничко експлоатационе услове које издаје градски, односно општински орган управе.”.

У истом члану став 3. мијења се и гласи:

“Орган надлежан за издавање одобрења за обављање превоза одјавиће дјелатност кад подносилац захтјева донесе доказ да је возило отуђено или одјављено код надлежног органа за регистрацију.”.

Члан 24.

Овлашћује се законодавни одбор Народне скупштине Републике Српске да утврди пречишћени текст овог закона.

Члан 25.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 01-724/05
16. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Народне скупштине,
Душан Стојичић, с.р.

На основу чл. 58. и 59. Закона о предузећима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 24/98, 62/02 и 38/03) и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 24. новембра 2005. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

**О ИЗМЈЕНИ РЈЕШЕЊА О ИМЕНОВАЊУ
ПРЕДСТАВНИКА ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА И ФОНДА ЗА
РЕСТИТУЦИЈУ У СКУПШТИНУ ДРУШТВА КАПИТАЛА
“ХИДРОЕЛЕКТРАНЕ НА ДРИНИ”, ВИШЕГРАД**

1. У Рјешењу број: 02/1-020-1015/02, од 30. августа 2002. године и Рјешењу, број 02/1-020-242/05, од 24. фебруара 2005. године, о именовању представника државног капитала и Фонда за реституцију предузећа која се приватизују по посебним приватизационим програмима, у Скупштину друштва капитала “Хидроелектране на Дрини” у Вишеграду, у тачки 1, умјесто Милована Пецеља, именује се Церард Селман.

2. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 02/1-020-1430/05
24. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр Перо Букејловић, с.р.

На основу чл. 58. и 69. Закона о предузећима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 24/97, 62/02, 66/02, 38/03 и 97/04) и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 24. новембра 2005. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

**О ИЗМЈЕНИ РЈЕШЕЊА О ИМЕНОВАЊУ
ПРЕДСТАВНИКА ДРЖАВНОГ КАПИТАЛА И
ФОНДА ЗА РЕСТИТУЦИЈУ**

1. У Рјешењу о именовању представника државног капитала и Фонда за реституцију, у Скупштину друштва капитала АД Хотел “Сава”, Босански Брод, број: 02/1-

020-1803/01, од 30. јула 2001. године, умјесто Горане Златковић, именује се Бране Милошевић, дипл. економиста из Бање Луке.

2. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-1452/05
24. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

На основу члана 58. Закона о предузећима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 24/98, 62/02, 38/03 и 97/04) и члана 34. став 3. Закона о Влади Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 3/97 и 3/98), Влада Републике Српске, на сједници од 24. новембра 2005. године, донијела је

РЈЕШЕЊЕ

О ИЗМЈЕНИ РЈЕШЕЊА БРОЈ: 02/1-020-1647/01, ОД 30. ЈУЛА 2001. ГОДИНЕ

1. У Рјешењу број: 02/1-020-1647/01, од 30. јула 2001. године, о именовану представника државног капитала и Фонда за реституцију, у Скупштину друштва капитала "Аутопревоз" а.д. из Бање Луке, у тачки 1., умјесто Милорада Башића, именује се Мирослав Чичић.

2. Ово рјешење ступа на снагу даном доношења, а објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 02/1-020-1453/05
24. новембра 2005. године
Бања Лука

Предсједник
Владе,
Мр **Перо Букејловић**, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број АП 1083/04, рјешавајући апелацију **Синише Вучетића и Зорана Машића**, на основу члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2, члана 16. став 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 60/05), у саставу:

- Мато Тадић, предсједник,
- Миодраг Симовић, потпредсједник,
- Хатица Хадиосмановић, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија и
- Јово Росић, судија,

на сједници одржаној 13. октобра 2005. године, донио је

ОДЛУКУ

О МЕРИТУМУ

Одбија се као неоснована апелација Синише Вучетића и Зорана Машића, поднесена против пресуда Окружног суда у Требињу број Кж-63/04 од 23. септембра 2004. године и Основног суда у Фочи број К-77/03 од 10. маја 2004. године, у односу на члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Одбацује се као недопуштена апелација Синише Вучетића и Зорана Машића, поднесена против пресуда Окружног суда у Требињу број Кж-63/04 од 23. септембра 2004. године и Основног суда у Фочи број К-77/03 од 10. маја 2004. године, у односу на члан II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члан 5. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, јер је очигледно (prima facie) неоснована.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и у "Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Синиша Вучетић и Зоран Машић (у даљем тексту: апеланти) из Фоче, које заступа Миле Чајевић, адвокат из Фоче, поднели су 10. децембра 2004. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) против

Пресуде Окружног суда у Требињу (у даљем тексту: Окружни суд) број Кж-63/04 од 23. септембра 2004. године и Пресуде Основног суда у Фочи (у даљем тексту: Основни суд) број К-77/03 од 10. маја 2004. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу тада важећег члана 21. став 1. Пословника Уставног суда, од Окружног суда је 27. јануара 2005. године затражено да достави одговор на апелацију.

Окружни суд је одговор на апелацију доставио 21. фебруара 2005. године.

На основу тада важећег члана 25. став 2. Пословника Уставног суда, одговор Окружног суда је 2. августа 2005. године достављен апелантима.

III - Чињенично стање

3. Чињенице предмета, које произилазе из навода апеланата и докумената предочених Уставном суду, могу да се сумирају на следећи начин.

4. Општинско јавно тужилаштво из Фоче поднијело је против апеланата оптужницу број Кт-25/97 од 15. августа 1997. године, која је прецизирана на главном претресу у Основном суду одржаном 29. априла и 10. маја 2004. године због кривичног дјела злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 337. став 3. Кривичног законика Републике Српске. Предметном оптужницом апеланти су окривљени да, као службена лица која су се налазила на дужности у својству пограничних полицајаца Републике Српске, у намјери да прибаве имовинску корист, нису извршили службену дужност да обавијесте непосредно претпостављеног и станицу полиције Чајничке, нити су сачинили службену забиљешку због незаконитог увоза цигарета у Републику Српску, с обзиром да су знали да је цариник дозволио да путници који су се налазили у аутобусу унесу више пакета разних врста цигарета за које нису имали дозволу, те да није извршио службену радњу, царинску контролу робе и путника. Истом оптужницом је окривљен и цариник који није апелант у предметној апелацији.

5. На основу изведених доказа, Основни суд је након одржаног главног усменог и јавног претреса донио Пресуду број К-77/03 од 10. маја 2004. године, којом је апеланте и још једно лице, које није апелант, прогласио кривим и осудио на затвор у трајању од тридесет дана због почињеног кривичног дјела злоупотребе службеног положаја или овлашћења из члана 337. став 3. Кривичног законика Републике Српске, с тим да је апелантима у изречене казне затвора урачунато вријеме које су провели у притвору по рјешењу истражног судије Основног суда од 18. априла до 13. маја 1997. године. Апеланту Синиши Вучетићу је изречена мјера безбједности одузимањем 1.000,00 КМ ради заштите морала.

6. Против наведене пресуде Окружно тужилаштво из Требиња (у даљем тексту: Окружно тужилаштво) и апеланти су поднели жалбу Окружном суду, и то Окружно тужилаштво због одлуке о казни, а апеланти због битне повреде одредби кривичног поступка, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о казни, и због мјере безбједности.

7. Пресудом број Кж-63/04 од 23. септембра 2004. године Окружни суд је у жалбеном поступку одбио као неосновану жалбу Окружног тужилаштва и првоокривљеног који није апелант, а жалбу апеланата дјелимично уважио. Суд је преиначио мјеру безбједности изречену апеланту Синиши Вучетићу у првостепеној пресуди тако што га је ослободио од одузимања предмета - новца у износу од 1.000,00 КМ. Окружни суд је испитао жалбене наводе апеланата на првостепену пресуду који се односе на битну повреду одредби кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. Закона о кривичном поступку, која се огледа у противрјечности изречене пресуде са њеним разложима, те да образложење не садржи разлоге о одлучним чињеницама због чега је оспоравана пресуда неразумљива и нејасна. Окружни суд је оцијенио да се у жалби апеланата настоји оповргнути чињенично стање које је утврдио првостепени суд и на том основу коначан закључак који повлачи одговорност апеланата за кривично дјело из члана 337. став 3. Кривичног законика Републике Српске, са тврдњом да није било мјеста да суд своју одлуку заснује на исказу свједока који су саслушани замолбеним путем код истражног судије, зато што такви искази садрже процесне недостатке.

8. Рјешавајући о наведеним жалбеним приговорима, Окружни суд је нагласио да су: "Тачни жалбени наводи, да је првостепени суд чињенично утврђење своје пресуде, поред осталих доказа, засновао на исказима свједока Крмановићеве, Станишића и Милошевића, које су ти свједоци дали замолбеним

путем, а по којим исказима је у аутобусу у моменту доласка на гранични прелаз "Мостина" било 373 штеке разних врста цигарета које су они купили у Тузима с намјером да их пренесу у Републику Српску иако за то нису имали одобрење за увоз. Ти искази су дати пред истражним судијама Основног суда у Зворнику односно Власеници, уз упозорење у смислу члана 231. Закона о кривичном поступку. Дакле, наведени свједоци су саслушани код суда, и њихови искази, који су уз сагласан предлог странака прочитани на главном претресу, имају снагу доказа без обзира што су прибављени замолбеним путем. Исти свједоци саслушани на главном претресу су, супротно овом, навели да су изашли из аутобуса и пренијели цигарете заобилазним путем мимо граничног прелаза. Окружни суд је нагласио: "да је правилно поступио првостепени суд када је у смислу члана 328. Закона о кривичном поступку свједоцима указао на одступање у њиховим исказима на главном претресу у односу на оно што су исказивали ранијом приликом, и на тај начин покушао да отклони контрадикторност у њиховим исказима. Одредба из члана 347. став 1. Закона о кривичном поступку одређује подлогу пресуде којом то могу да буду чинишнице и докази који су изнијети на главном претресу. У конкретном случају, не само да је првостепени суд непосредно саслушао на главном претресу наведене свједоке већ је уз саласност странака и прочитао њихове исказе са записника код истражног судије замолбеним путем, дакле, ти искази су били предмет главног претреса. На тај начин се показује да ничим није повријеђено начело непосредности, а тиме да оспоравана пресуда није засновала битну повреду одредби кривичног поступка из члана 364. став 2. Закона о кривичном поступку. Сем тога Окружни суд је нагласио: "Одвојено је питање којим исказима ће суд поклонити вјеру и из којих разлога, при чему, у случају неслагања њихових исказа са главном претреса у односу на оне које су дали пред истражним судијом, само по себи, не значи да предност треба да се да исказима са главног претреса, на што се њиховим жалбама упућује. Првостепени суд је, имајући у виду цјелину свједочења, поклонио вјеру исказима свједока Станишића, Крмановићеве и Милошевића које су дали пред другим судовима замолбеним путем. За такву оцјену првостепени суд је у смислу члана 357. став 7. Закона о кривичном поступку, дао исцрпне разлоге на којим заснива своје увјерење зашто сматра доказаним чинишнице које су предмет оптужбе". Окружни суд је истакао да: "на стр. 9 образложења првостепени суд образлаже зашто није указао повјерење исказима свједока Станишића, Крмановићеве, Милошевића и Михајловић Борђија, које су дали на главном претресу од 26. априла и 10. маја 2004. године, наводећи као разлог што су исти мијењали своје исказе у току поступка, оцјени првостепеног суда да их са становишта њихове увјерљивости сматра исконструисаним и срачунатим да помогну окривљеним и олакшају им положај у току поступка, се не може приговорити како то чини жалба окривљених по њиховом браниоцу, да од тог суда изостаје садржајна оцјена доказа."

9. Окружни суд је, такође, утврдио да је првостепени суд своје увјерење о доказаности чинишница које су предмет оптужбе засновао на анализи и осталих спроведених доказа, и то: саслушањем многобројних свједока, увидом у службену записницу Службе јавне безбједности Чајничке од 18. априла 1997. године, акт МУП-а Црне Горе, допис Службе јавне безбједности Чајничке од 27. децембра 2001. године.

10. Окружни суд је закључио да су неприхватљиви жалбени наводи апеланата којим се у суштини понавља њихова одбрана са главног претреса у односу на околност да нису имали времена да сачине службену записницу, јер њихове изјаве дате на главном претресу оповргавају такав закључак.

V - Апелација

а) Наводи из апелације

11. Апеланти апелацијом оспоравају пресуде Окружног и Основног суда, тврдећи да им је оспореним пресудама повријеђено право на правично суђење и право на слободу и безбједност лица из члана II/3.е) и д) Устава Босне и Херцеговине и чл. 5. и 6. став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција).

12. Апеланти наводе да се судови нису придржавали Закона о кривичном поступку, јер су повјеровали исказима свједока које су они дали замолбеним путем пред другим судовима, а који садрже процесне недостатке, јер исказима свједока нису присуствовали окривљени ни њихови браниоци. Такође, истичу да би непредузимање појединих радњи могло да се оквалификује као кривично дјело злоупотребе службеног положаја, код окривљеног мора да постоји намјера да себи и другом прибави имовинску корист, као једно од његових битних и законских обиљежја, што током поступка није доказано. Даље, апеланти наводе да је суд погрешно и на њихову штету применио материјално право.

б) Одговор на апелацију

У одговору на апелацију Окружни суд је навео да у току поступка пред првостепеним судом није дошло до кршења уставних права која се односе на правичан поступак и права на слободу и безбједност лица. Такође, истиче да наводи апеланата представљају понављање њихове одбране и сматра да оспораваном пресудом није дошло до повреде кривичног процесног закона на штету апеланата.

IV - Релевантни прописи

13. Кривични законик Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 22/00, 33/00 и 37/01)

Члан 337. у релевантном дијелу гласи:

(...)

(3) Службено или одговорно лице које у намјери да себи или другоме прибави какву имовинску корист, искористи свој положај или овлашћење, прекорачи границе свог овлашћења или не изврши службену дужност, казнит ће се затвором од шест мјесеци до пет година.

(...)"

Закон о кривичном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77, 17/85, 26/86, 74/87, 57/89, 3/90 и 27/90 те "Службени гласник Републике Српске", бр. 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01)

Члан 15.

"(1) Суд и државни органи који учествују у кривичном поступку дужни су да истинито и потпуно утврде чинишнице које су важне за доношење законите одлуке.

(2) Они су дужни да с једнаком пажњом испитују и утврде како чинишнице које терете окривљеног тако и оне које му иду у прилог."

Члан 347. у релевантном дијелу гласи:

"(1) Суд заснива своју пресуду само на чинишницама и доказима који су изнесени на главном претресу.

(2) Суд је дужан да савјесно оцјени сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима и да на основу такве оцјене изведе закључак да ли је нека чинишница доказана.

Члан 364. у релевантном дијелу гласи:

"(1) Битна повреда одредби кривичног поступка постоји:

(...)

8) ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може засновати пресуда, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

(...)

(2) Битна повреда одредби кривичног поступка постоји и ако суд за вријеме припремања главног претреса или у току главног претреса, или при доношењу пресуде, није применио или је неправилно применио коју одредбу овог закона или је на главном претресу повриједио право одбране, а то је утицало или је могло утицати на законито и правилно доношење пресуде.

(...)

11) Ако је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи или разлозима пресуде, или ако пресуда нема уопће разлога или у њој нису наведени разлози о одлучним чинишницама или су ти разлози потпуно нејасни или знатно противрјечни, или ако о одлучним чинишницама постоји знатна противрјечност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржају исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника.

(2) Битна повреда одредби кривичног поступка постоји и ако суд за вријеме припремања главног претреса или у току главног претреса, или при доношењу пресуде, није применио или је неправилно применио коју одредбу овог закона или је на главном претресу повриједио право одбране, а то је утицало или је могло утицати на законито и правилно доношење пресуде."

VI - Допустивост

14. Приликом испитивања допустивости апелације у односу на наводе о кршењу права из члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5. Европске конвенције, Уставни суд је пошао од одредби члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине и члана 16. став 2. Правила Уставног суда.

Члан 16. став 2. Правила Уставног суда гласи:

"(...) Уставни суд ће одбацити апелацију као очигледно (prima facie) неосновану када утврди да не постоји оправдан захтјев странке у поступку, односно да предочене чинишнице ни на који начин не могу да оправдају тврдњу да постоји кршење

Уставом заштићених права и / или када се за странку у поступку утврди да није "жртва" кршења Уставом заштићених права тако да је испитивање меритума апелације непотребно."

15. Уставни суд подсјећа да је право на слободу личности и друга права која из њега произилазе заштићена чланом 5. Европске конвенције и да представља једно од најважнијих права сваког лица. Међутим, надлежни органи у току поступка имају право да, у складу са позитивно-правним прописима, лише лице овог права. У таквим околностима, Уставни суд може да преиспитује оправданост лишавања овог права уколико апелант, у поступку пред Уставним судом, докаже да је до лишавања дошло супротно Уставу Босне и Херцеговине и Европске конвенције, о чему апелант мора да пружи доказе за своје тврдње (види Уставни суд, необјављена Одлука о допуствости број АП 373/04 од 18. маја 2005. године).

16. Уставни суд запажа да апеланти сем паушалних навода нису понудили нити један доказ који би учинио вјероватним и могућим да се ради о повреди наведених уставних права. Стога ови жалбени наводи апеланата морају да се одбаце као очигледно (*prima facie*) неосновани.

17. Имајући у виду наведено Уставни суд је, у складу са чланом 16. став 2. Правила Уставног суда, ове наводе апеланата одбацио као очигледно (*prima facie*) неосноване.

18. У односу на преостали дио апелације Уставни суд подсјећа да, у складу са чланом VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу, када она постану предмет спора због пресуде било ког суда у Босни и Херцеговини.

19. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке, која се њоме оспорава исцрпљени сви дјелотворни правни лијекови могући по закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем правном лијеку који је користио.

20. У односу на наводну повреду права апеланата из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције, предмет оспоравања апелацијом је Пресуда Окружног суда број Кж-63/04 од 23. септембра 2004. године, против које нема других дјелотворних правних лијекова могућих по закону. Даље, оспорену пресуду Окружног суда апеланти су примили 11. новембра 2004. године, а апелацију су поднјели 10. децембра 2004. године, тј. у року од 60 дана, како је прописано чланом 16. став 1. Правила Уставног суда. На крају, апелација испуњава и услове из члана 16. став 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји који други формални разлог због ког апелација није допуштена.

21. Имајући у виду одредбе члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација у овом дијелу испуњава услове у погледу допуствости.

VII - Меритум

22. Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

"Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и основне слободе из става 2. овог члана, а она обухватају:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком."

23. Члан 6. Европске конвенције, у релевантном дијелу, гласи:

"1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумно року пред независним и непристраним, законом установљеним судом. (...)

3. Свако ко је оптужен за кривично дјело има сљедећа минимална права:

(...)

d. да сам испитује или захтијева испитивање свједока оптужбе и да се присуство и саслушање свједока одбране одобри под условима који важе и за свједоке оптужбе;

(...)"

24. Апеланти у својој апелацији истичу да им је оспореним пресудама повријеђено право на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. Европске конвенције и то по више основа: да су судови повјеровали исказима свједока који су дали замолбеним путем пред другим судовима, а који садрже

процесне недостатке, да су судови донјели погрешну одлуку заснивајући је на непотпуно и погрешно утврђеном чињеничном стању и неправилној примјени материјалног права, да у довољној мјери нису цијенили исказе свједока који су дати у корист њихове одбране, да није утврђена намјера апеланата да себи и другом прибаве имовинску корист, као битно обиљежје кривичног дјела за које се терете.

25. Питање које произилази из апелације односи се на повреду права заштићеног Уставом Босне и Херцеговине и Европском конвенцијом. Стога је Уставни суд надлежан да преиспита да ли је заштићено право, на које се апелант позива, повријеђено.

26. Сврха члана 6. Европске конвенције је, између осталог, да "трибуналу" додијели дужност да спроведе прописану провјеру поднеска, аргумената и доказа које му доставе стране, без прејудичирања њихове процјене и њихове релевантности у погледу судске одлуке (види Европски суд за људска права, предмет *Kraska*, пресуда од 19. априла 1993. А. 254-Б). У сваком поједином случају мора да се процјени ток поступка како би се одлучило да ли је конкретно саслушање, односно поступак суђења, био правичан. Оно што се узима у обзир јесте дојам који оставља поступак као цјелина, мада одређени аспекти, *per se*, нпр. начин на који се прикупља доказна грађа током прелиминарног саслушања, могу да буду у сукобу са принципом правичног саслушања тако да мишљење о правичности суђења може да се да без обзира на даљи ток поступка (види Европска комисија за људска права, *Stociani* против Италије, Годишњак XXIV (1981)). Такође, види Европски суд за људска права, *Saunders* против Уједињеног Краљевства, пресуда од 17. децембра 1996. године РЈД 1996-VI и *Heaney* и *McGuinness* против Ирске, апликација број 34720/97, пресуда од 21. децембра 2000. године). Суд мора да испита поступак којим су првостепени и другостепени судови одлучили да ли ће прихватити доказе који угрожавају правичност поступка како би обезбједили да поступак доношења одлуке буде адекватан и заштити права апеланата из члана 6. став 1. Европске конвенције (види *Edwards* и *Lewis* против Уједињеног Краљевства, апликација број 39647/98 и 4046/98, пресуда од 22. јула 2003. године).

27. Члан 6. Европске конвенције захтијева "правично суђење", право да се буде саслушан у разумно року, право да саслушање буде јавно, пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. Сем тога, овај члан садржи списак минималних права које има свако ко је оптужен за кривично дјело. Међу ова права спада и право оптуженог да сам испитује или захтијева да се испитају свједоци оптужбе и да се присуство и саслушање свједока одвија под условима који важе и за свједока оптужбе. Ова одредба тијесно је повезана са принципом "једнакости оружја", односно "једнаке доступности правних средстава" као елемента правичног суђења (пресуда од 19. децембра 1990. године, *Delta*, А 191-А, пресуда од 19. фебруара 1991. године, *Isgio*, А. 194-А, стр. 12).

28. У вези са приговором апеланата да су судови повјеровали исказима свједока које су они дали замолбеним путем пред другим судовима, те да они садрже процесне недостатке јер приликом давања исказа нису били присутни апеланти и њихови браниоци, Уставни суд запажа да је Окружни суд у жалбеном поступку испитао првостепену пресуду у дијелу који се односи на жалбене наводе апеланата и оцијенио да су њихови приговори у погледу процесних недостатака учињених приликом саслушања свједока замолбеним путем пред другим судовима неосновани.

29. Окружни суд је оцијенио да је првостепени суд полазећи од неспорних чињеница одбране апеланата, исказа саслушаних свједока и осталих проведених доказа, правилно утврдио да су апеланти извршили кривично дјело за које се терете, и закључио да је првостепена пресуда резултат оцјене сваког од предочених доказа и свих доказа у цјелини како је то прописано релевантним одредбама Закона о кривичном поступку. Окружни суд није оспорио да се искази свједока који су саслушани пред истражним судијом у односу на њихове исказе дате на главном претресу разликују, међутим, првостепени суд је указао свједоцима на одступање у исказима са главног претреса и на тај начин покушао да отклони контрадикторност у њиховим исказима.

30. Уставни суд запажа да је у конкретном случају првостепени суд поступио по Рјешењу Окружног суда број Гж-110/02 од 27. јуна 2003. године, којим је укинута првостепена Пресуда Основног суда број К-8/02 од 31. маја 2002. године и наложено првостепеном суду да свједоке поново позове и непосредно саслуша уз присуство окривљених и њихових бранилаца. Наиме, првостепени суд је у поновном поступку на главном претресу, одржаном 10. маја 2004. године, непосредно саслушао наведене свједоке и уз сагласност странака прочитао и њихове исказе са записника код истражног судије замолбеним путем.

31. Уставни суд наглашава да је прихватљивост доказа првенствено питање које регулише домаћи закон и да је опште правило да домаћи судови цијене спроведене доказе. Задатак Уставног суда није да одлучује да ли су изјаве правилно прихваћене као докази, већ да утврди да ли је поступак у цијелин праведан, укључујући начин на који су докази добијени (види, између осталих извора, Европски суд за људска, Doorson против Холандије, пресуда од 26. март 1996. године, Извјештаји пресуда и одлука 1996-II, стр. 470, став 67).

32. Посебно је питање којим исказима ће суд повјеровати, јер у случају неслагања исказа свједока са главног претреса са онима које су дали пред истражним судијом само по себи не значи да предност треба да се да исказима са главног претреса. Уствари, на суду је да оцијени да ли су изјаве саслушаних свједока релевантне за предмет и да ли оне могу да понуде корисне информације неопходне за оцјену предмета. Суд који води поступак мора да има одређену дискрецију у овим питањима. Сем тога, првостепени и другостепени судови су дужни да оцијене доквалитет допуштених доказа, а не Уставни суд.

33. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да су у конкретном случају испоштовани стандарди из члана 6. став 1. Европске конвенције, с обзиром да је неспорно да су апеланти током цијелог поступка третирани као равноправне странке, те да им је омогућено да активно учествују у поступку, да буду саслушани, да предложе доказе, дају своје примједбе, затим апеланти су током цијелог поступка имали браниоце, могли су да улажу жалбе, те нема ни једног разлога да се посумња у правичност суђења. Оспорене пресуде се не заснивају само на исказима свједока којима апеланти приговарају, а процедурални пропусти везани за исказе тих свједока које су они дали замолбеним путем пред истражним судијом исправљени су на главном претресу, одржаном 10. маја 2004. године, када их је првостепени суд непосредно саслушао и уз сагласност странака прочитао њихове исказе са записника код истражног судије које су они дали замолбеним путем, а апеланти су имали прилику да се изјасне и да оспоре њихове исказе.

34. Што се тиче навода апеланата да су судови своје одлуке засновали на непотпуно и погрешно утврђеном чињеничном стању и погрешној примјени материјалног права, Уставни суд не налази да је у конкретном случају дошло до повреде права на правично суђење. Сходно пракси Уставног суда, надлежност Уставног суда у вези са апелацијама из члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине односи се на "питања која су садржана у овом уставу", те Уставни суд, сходно томе, није надлежан да врши провере утврђивања чињеница, као ни да поново тумачи одлуке редовних судова, сем ако одлука редовног суда крши уставна права. То се догађа у случају кад одлука редовног суда не укључује или погрешно примјењује уставна права, те у случају када је примјена права била очигледно произвољна, када је релевантни закон сам по себи неуставан или када је дошло до повреде основних процесних права (право на правичан поступак, право на приступ суду, право на ефикасни правни лијек и у другим случајевима).

35. Уставни суд запажа да су у оспораваним пресудама дата детаљна образложења и разлози, те да су примијењене релевантне законске одредбе. Начин на који су првостепени и другостепени суд тумачили позитивно-правне прописе не може да се сматра произвољним и не представља кршење уставних права апеланата. Такође не постоје други елементи који би указали да је поступак био неправичан, с обзиром на чињеницу да је откљоњена повреда начела непосредности у поновном поступку пред првостепеним судом, као што је већ наведено у претходном дијелу ове одлуке.

36. На основу свега изложеног, Уставни суд закључује да у конкретном случају није дошло до повреде члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

VIII - Закључак

37. Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције јер се апеланти жалеле на погрешну примјену материјалног права, а Уставни суд није утврдио да постоје елементи да су релевантни прописи произвољно примјењени или да је поступак на други начин био неправичан. Такође, није повријеђено начело непосредности, јер је пропуст који се десио пред првостепеним судом приликом главног претреса у погледу саслушања свједока исправљен на главном претресу у поновном поступку пред првостепеним судом, а оспорене пресуде се не заснивају искључиво на исказима тих свједока.

38. У складу са наведеним, а имајући у виду одредбе члана 16. став 2. и члана 61. ст. 1. и 3. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

39. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Мато Тадић, с.р.

Уставни суд Босне и Херцеговине у Вијећу од пет судија, у предмету број **АП 1101/04**, рјешавајући апелацију **Н.И.Г.А.Т. Ges. m.b.H. из Graza**, на основу члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине, члана 59. став 2. алинеја 2. и члана 61. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 60/05), у саставу:

- Мато Тадић, предсједник,
- Миодраг Симоновић, потпредсједник,
- Хатица Хаџиосмановић, потпредсједник,
- Валерија Галић, судија и
- Јово Росић, судија,

на сједници одржаној 13. октобра 2005. године, донио је

ОДЛУКУ

О МЕРИТУМУ

Усваја се апелација Н.И.Г.А.Т. Ges. m.b.H. из Graza.

Утврђује се повреда члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у односу на право на доношење одлуке у разумном року.

Налаже се Основном суду у Бањој Луци да без даљег одгађања донесе одлуку у предмету број П-1058/04, у складу са чланом II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и чланом 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Налаже се Основном суду у Бањој Луци да у року од три мјесеца од дана доставе ове одлуке обавијести Уставни суд Босне и Херцеговине о предузетим мјерама с циљем извршења ове одлуке, у складу са чланом 74. став 5. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и у "Службеном гласнику Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине".

Образложење

I - Увод

1. Н.И.Г.А.Т. Ges. m.b.H. (у даљем тексту: апелант) из Graza, кога заступа Ранко Дукић, адвокат из Бање Луке, поднио је 14. децембра 2004. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Уставни суд) због тога што Општински суд у Бањој Луци није донио одлуку у разумном року у предмету број П-1058/04. Апелант је допунио апелацију 5. маја 2005. године.

II - Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 21. ст. 1. и 2. тада важећег Пословника Уставног суда, од Основног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Основни суд), Округног суда у Бањој Луци (у даљем тексту: Округни суд) и ППП "Домер" Гламочани и Џевада Хазнадара (у даљем тексту: тужени) затражено је 23. фебруара и 14. марта 2005. године да доставе одговоре на апелацију. Од Основног суда је затражена достава списка број П-1058/04.

3. Тужени и Округни суд су 14. марта и 8. априла 2005. године доставили одговоре на апелацију, а Основни суд није доставио одговор на апелацију. Уставни суд је 30. марта 2005. године од Основног суда поново затражио да достави одговор на апелацију. Међутим, Основни суд одговор није доставио. Основни суд је 15. септембра 2005. године Уставном суду доставио спис број П-1058/04.

4. На основу члана 26. став 2. Правила Уставног суда, одговори Округног суда и тужених су 29. септембра 2005. године достављени апеланту.

III - Чињенично стање

5. Чињенице предмета које произлазе из апелантових навода и докумената предочених Уставном суду могу да се сумирају на следећи начин.

6. Апелант је 30. јуна 1998. године поднио тужбу против тужених Основном суду ради поништења уписа, те предложио да суд донесе пресуду да је тужени Цевад Хазнадар дужан да призна да је ППП "Домет" Трна власник пословне зграде у привреди саграђене на парцели к.ч. бр. 897/1 уписаној у п.л. број 255. к.о. Гламочани, као и земљишта неопходног за коришћење те зграде, те да је ништавно укњижење права власништва на име Цевада Хазнадара на предметној згради и земљишту уписаном у п.л. број 255 к.о. Гламочани, те да је дужан да допусти и трпи да се на тим некретностима у п.л. број 255 као власник са 1/1 упише ППП "Домет" Трна а на основу пресуде суда под пријетњом принудног извршења.

7. У поступку по наведеној тужби одржана су четири рочишта, и то: 23. септембра, 15. октобра, 11. новембра и 29. децембра 1998. године. Свим рочиштима апелант је био присутан. На рочишту од 11. новембра 1998. године апелант је преиначио свој тужбени захтјев, а што је суд дозволио, тако што је захтјевао да се утврди да је ППП "Домет" из Трна власник пословне зграде у привреди површине 1.545 м², те по основи грађења и земљишта на коме је зграда саграђена и које је неопходно за редовну употребу те зграде, а које парцеле носе ознаку, према старом премјеру, као к.ч. број 376/2 зв. "Башинац", површине од 3.655 м², и к.ч. број 376/3 зв. "Башинац", површине 1.345 м², уписане у з.к. ул. бр. 38 к.о. Гламочани, а којим, према новом премјеру, одговара парцела к.ч. број 897/1, површине 5.000 м², уписана у п.л. број 255 к.о. Гламочани, што је тужени Цевад Хазнадар дужан да призна и трпи да се ППП "Домет" из Трна, на основу ове пресуде, упише као власник у з.к. ул. бр. 38 к.о. Гламочани са 26/900 дијела а у п.л. бр. 255 к.о. Гламочани са 1/1 дијела, те да су тужени дужни да надокнаде трошкове поступка, а све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења. На наведеном рочишту апелант је, такође, предложио да Суд донесе привремену мјеру којом ће туженима да забрани саобраћање спорном некретношћу и да је забљежи у земљишне и катастарске књиге.

8. Основни суд је Рјешењем број П-1657/98 од 12. новембра 1998. године, које је потврђено Рјешењем Окружног суда број Пж-60/99 од 26. јуна 1999. године, одредио привремену мјеру забране отуђења и оптерећења некретности уписаних у п.л. бр. 255 к.о. Гламочани к.ч. бр. 897/1 зв. "Башинац", а које у нарави представљају пословну зграду у привреди и земљиште уз пословну зграду, површине 5.000 м². Одређена је забљежба ове забране у п.л. бр. 255 к.о. Гламочани, те да ће забљежбу спровести Општинска управа за геодетске послове и катастар некретности Општине Лактани. Одређено је, такође, да ће привремена мјера трајати до правоснажности одлуке у предмету овог суда број П-1657/98 или до другачије одлуке суда ако се промијене околности под којим је та мјера одређена.

9. Основни суд је Пресудом број П-1657/98 од 29. децембра 1998. године, која је потврђена Пресудом Окружног суда број Пж-60/99 од 25. јуна 1999. године, утврдио да је ППП "Домет" из Трна власник пословне зграде у привреди површине 1.545 м², те по основи грађења и земљишта на коме је зграда саграђена и које је неопходно за редовну употребу те зграде, а чије парцеле носе ознаку, према старом премјеру, као к.ч. број 376/2 зв. "Башинац", површине од 3.655 м², и к.ч. број 376/3 зв. "Башинац", површине 1.345 м², уписане у з.к. ул. бр. 38 к.о. Гламочани, а којим, према новом премјеру, одговара парцела к.ч. број 897/1, површине 5.000 м², уписана у п.л. број 255 к.о. Гламочани, што је тужени Цевад Хазнадар дужан да призна и трпи да се ППП "Домет" из Трна на основу ове пресуде упише као власник у з.к. ул. бр. 38 к.о. Гламочани са 26/900 дијела, а у посједовном листу број 255 катастарска општина Гламочани са 1/1 дијела, те да су тужени дужни да надокнаде трошкове поступка од 16.952,00 динара, а у осталом дијелу изнад досуђеног апелант је одбијен.

10. Против другостепене пресуде тужени су изјавили ревизију коју је Врховни суд Републике Српске (у даљем тексту: Врховни суд) Пресудом број Рев-11/2000 од 18. маја 2001. године одбио.

11. Након тога тужени су поднијели апелацију Уставном суду, те је Уставни суд Одлуком број У 7/01 од 24. октобра 2003. године усвојио апелацију и утврдио повреду члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција). Наведеном одлуком Уставни суд је укинуо пресуде Врховног суда број Рев-11/00 од 18. маја 2001. године, Окружног суда број Пж-60/99 од 25. јуна 1999. године и Основног суда број П-1657/98 од 29. децембра 1998. године. Предмет је враћен Основном суду у Бањој Луци на хитан поступак. Одређено је да привремена мјера Уставног суда број У -47/01 од 2. и 3. новембра 2001. године остаје на снази до правоснажног окончања поновног поступка. Наведеном привременом мјером обустављено је извршење правоснажне пресуде Основног суда у Бањој Луци број П-1657/98 од 29. децембра 1998. године.

12. У поновном поступку апелант је поднеском од 9. априла 2004. године Основном суду поднио урђену тужбу ради утврђивања, те од суда затражио да исти поднесак достави туженим на изјашњење, а да се потом закаже главна расправа и расправи спорно питање. Апелант је предложио да суд изведе све оне доказе које је извео на главној расправи од 29. децембра 1998. године. Такође је навео да свој тужбени захтјев заснива на истој правној основи на којој је заснивао и раније укинута пресуде.

13. Поднеском од 5. маја 2004. године тужени Цевад Хазнадар од Основног суда тражио је да се о предметној ствари закаже припремно рочиште почетком јуна 2004. године, те навео да, како спор дуго траје, нема оправдања за евентуално одуговлачење у заказивању припремног рочишта и истакао да треба водити рачуна о одредби члана 62. Закона о парничном поступку.

14. У поновном поступку Основни суд је 20. септембра 2004. године донио Рјешење број П-1058/04 којим је припремно рочиште заказано за 23. септембар 2004. године опозвао, те предмет број П-1657/98, сада нови број П-1058/04, уступио на даље поступање Привредном одјељењу истог суда.

15. Против наведеног рјешења жалбу су изјавили тужени, те је Окружни суд Рјешењем број П-258/04 од 12. маја 2005. године жалбу уважио и Рјешење Основног суда број П-1058/04 од 20. септембра 2004. године преиначио тако што се, умјесто уступања предмета првостепеног суда број П-1058/04 на даље поступање Привредном одјељењу, предмет уступа Грађанском одјељењу истог суда на даље поступање.

16. Апелант је 30. јуна 2005. године Основном суду поднио предлог за издавање привремене мјере обезбјеђења којом се туженима забрањује отуђење, оптерећење или располагање некретностима уписаним у к.к.ул. бр. 1036 к.о. Гламочани, које се у нарави састоје од парцеле к.ч. бр. 897 зв. "Башинац", на којој је изграђена пословна зграда у привреди.

17. Поднеском од 30. августа 2005. године апелант се Основном суду обратио захтјевом да се хитно закаже рочиште поводом мјере обезбјеђења. Апелант је у поднеску истакао да од доношења одлуке Уставног суда у наведеном предмету ништа није учињено.

18. Апелант се 1. септембра 2005. године поднеском обратио предсједнику Основног суда са молбом да се предмет број П-1058/04 да на рад другог судији. У поднеску је навео да од одлуке Уставног суда у наведеном предмету није заказана нити једна расправа иако се у предмету налазе и приједлози о издавању привремене мјере.

IV - Апелација

а) Наводи из апелације

19. Апелант се жали на повреду права на правично суђење због тога што није донесена одлука у разумном року из члана П/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције. Наводи да је Основни суд, након неколико његових усмених молби, заказао рочиште за 23. септембар 2004. године, али да је предмет рјешењем Основног суда уступљен Привредном одјељењу, дозвољавајући право жалбе против наведеног рјешења у року од 30 дана, што је било довољно да тужени Цевад Хазнадар закључи уговор о продаји спорних некретности. Апелант наводи да наведено понашање првостепеног суда, па и Уставног суда довољно говори о пристрасности суда у конкретном случају и непоступању суда у разумном року, те да је на тај начин повријеђено његово право на правично суђење и једнакост у поступању, а нарочито право на правично поступање у разумном року пред непристрасним судом. Апелант наводи да није у могућности да дође до правоснажне пресуде ни након седам година суђења, а да све вријеме тужени, не наводећи који, врши невјероватан притисак на суд путем медија. Такође, наводи да је суд подлегао наведеним притисцима, а што је видљиво по томе да Основни суд ни послје годину дана од укидања пресуда није заказао рочиште, односно и када је било заказано, рочиште је одгодио. Апелант је предложио да Уставни суд уважи апелацију и наложи суду да наведени предмет узме у разматрање, те да Босна и Херцеговина, због пропуста својих органа, накнади апеланту штету у разумном износу.

20. С обзиром на то да у вријеме подношења апелације и допуне апелације није била ријешена жалба на Рјешење Основног суда број П-1058/04 од 20. септембра 2004. године, апелант се у допуни апелације жалио да се спис по жалби на наведеном рјешењу налази пред Окружним судом од јесени 2004. године и поред његових усмених и писмених молби да се спис узме у рад.

б) Одговор на апелацију

21. Окружни суд у свом одговору на апелацију наводи да предмет по жалби није узет у рад из објективних разлога, односно због преоптерећености суда великим бројем предмета.

Истиче да је са 28. мајем 2005. године Привредно управно одјељење Окружног суда задужено са 911 "Пж" предмета и са 1.106 "Ж" предмета, те да на наведеним рефератима раде четири судије. Судија који је задужен за конкретан предмет Пж-258/04 са истим даном је задужен са укупно 271 "Ж" рефератом и 271 "Пж" рефератом, а да се предмети рјешавају по редослиједу пристијећа предмета у суд. С обзиром на број предмета, на чињеницу да је конкретан предмет запримљен 3. новембра 2004. године, а имајући у виду да се предмети рјешавају по њиховом редослиједу пристијећа, не може да се говори да је у конкретном случају Окружни суд повриједио право на правично поступање и суђење у разумном року. Такође, суд даље наводи да је првостепено рјешење против ког је изјављена жалба процесног карактера, те да се њиме не окончава поступак пред судом, те да против њега није дозвољена апелација јер апелант није искористио сва средства правне заштите пред домаћим судовима. Стога, суд предлаже да се предметна апелација одбаци као недозвољена, а уколико је суд не одбаци, предлаже да се она одбије као неоснована.

22. Тужени су у свом одговору на апелацију детаљно изложили конкретан предмет.

V - Релевантни прописи

23. Закон о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05)

"Члан 10.

Суд је дужан да поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова и да онемогући сваку злоупотребу права која странкама припадају у поступку.

Члан 11.

Првостепени поступак ће се, по правилу, састојати од два рочишта - једног припремног рочишта и једног рочишта за главну расправу."

VI - Допустивост

24. У складу са чланом VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд, такође, има апелациону надлежност у питањима која су садржана у овом уставу када она постану предмет спора због пресуде било којег суда у Босни и Херцеговини.

25. У складу са чланом 16. став 1. Правила Уставног суда, Уставни суд може да разматра апелацију само ако су против пресуде, односно одлуке која се њоме оспорава, исцрпљени сви ефикасни правни лијекови могући по закону и ако се поднесе у року од 60 дана од дана када је подносилац апелације примио одлуку о посљедњем правном лијеку који је користио.

26. У контексту апелационе надлежности Уставног суда из члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, израз "пресуда" мора да се широко тумачи. Тај израз не треба само да укључује све врсте одлука и рјешења већ и недостатак доношења одлуке када се за такав недостатак утврди да је неуставан (види Одлуку Уставног суда број У 23/00 од 2. фебруара 2001. године, објављену у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", број 10/01).

27. Уставни суд истиче да, у складу са чланом II/1. Устава, Босна и Херцеговина и оба ентитета треба да обезбиједи највиши ниво грађанских права и основних слобода и да се, у складу са чланом II/2., права и слободе, одређени Европском конвенцијом и њеним протоколима, директно примјењују у Босни и Херцеговини и имају приоритет над свим другим законима.

28. Стога, Уставни суд апелацију тумачи тако да се апелант позива на своје право из члана 6. став 1. Европске конвенције, јер није у могућности да дође до мериторне одлуке у поступку ради утврђивања власништва.

29. Уставни суд, полазећи од праксе Европског суда за људска права на подручју испрљивања правних лијекова, истиче да се приликом примјене правила из члана 16. став 1. Правила Уставног суда то правило мора да примјењује уз одређени степен флексибилности, без претјераног формализма (види, Европски суд, *Cardot* против Француске, пресуда од 19. марта 1991. године, серија А, број 200, став 34). Уставни суд наглашава да правилно испрљивања правних лијекова који су могући према закону није апсолутно, нити може да се примјењује аутоматски и приликом испитивања да ли је било поштовано битно је узети у обзир одређене околности сваког појединог предмета (види, Европски суд за људска права, *Van Oosterwijk* против Белгије, пресуда од 6. децембра 1980; серија А, број 40, став 35). То, између осталог, значи да се мора реално узети у обзир не само постојање формалних правних средстава у правном систему већ и свеукупни правни и политички контекст, као и апелантове личне прилике.

30. Имајући у виду наведене околности, Уставни суд примјењује да у Босни и Херцеговини, у конкретном случају у

Републици Српској, не постоји ефективно правно средство које би омогућило апеланту да се жали због предугог трајања поступка (види, *mutatis mutandis*, *Tome Mata* против Португалције број 32082/98, ECHR 1999-IX). Уставни суд сматра да недостаци у организацији правосудног система ентитета, односно државе, не смију да утичу на поштивање индивидуалних права и слобода утврђених Уставом Босне и Херцеговине, као и захтјева и гаранција из члана 6. Европске конвенције.

31. Уставни суд истиче да се на појединца не може да стави претјеран терет у откривању који је најефикаснији пут којим би се дошло до остварења његових права. Такође, Уставни суд запажа да је један од основних постулата Европске конвенције да правна средства која појединцу стоје на располагању треба да буду лако доступна и разумљива, те да се пропусти у организацији правног и судског система државе, који угрожава заштиту индивидуалних права, не може да припише појединцу. Осим тога, дужност државе је да организује свој правни систем тако да омогући судовима да се повинују захтјевима и условима Европске конвенције (види, Европски суд за људска права, *Zanghi* против Италије, пресуда од 19. фебруара 1991. године, серија А, број 194, став 21).

Осим тога, у смислу члана 16. став 3. Правила Уставног суда, Уставни суд може изузетно да разматра апелацију и када нема одлуке надлежног суда уколико апелација указује на озбиљна кршења права и основних слобода које штити Устав Босне и Херцеговине или међународни документи који се примјењују у Босни и Херцеговини. Коначно, апелација испуњава и услове из члана 16. ст. 2. и 4. Правила Уставног суда, јер није очигледно (*prima facie*) неоснована, нити постоји неки други формални разлог због кога апелација није допуштена.

32. Имајући у виду одредбе члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 16. ст. 1, 2, 3. и 4. Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да предметна апелација испуњава услове у погледу допустивости.

VII - Меритум

33. Апелант сматра да је у његовом предмету дошло до повреде права на правично суђење због тога што није донесена одлука у разумном року из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Члан II/3.е) Устава Босне и Херцеговине гласи:

34. "Сва лица на територији Босне и Херцеговине уживају људска права и слободе из става 2. овог члана, што укључује:

(...)

е) Право на правично саслушање у грађанским и кривичним стварима и друга права у вези са кривичним поступком."

35. Члан 6. став 1. Европске конвенције у релевантном дијелу гласи:

"1. Приликом утврђивања грађанских права и обавеза или основаности било какве кривичне оптужбе против њега, свако има право на правично суђење и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним, законом установљеним судом. (...)"

Примјенљивост члана 6. став 1. Европске конвенције

36. Прије него што се упусти у испитивање наводне повреде права на правично суђење, Уставни суд мора да ријешити питање примјене члана 6. став 1. Европске конвенције. Према устаљеној пракси Уставног суда, основни услов за примјену члана 6. став 1. Европске конвенције јесте да постоји спор о грађанским правима и обавезама. У конкретном случају предметни поступак се односи на утврђивање права власништва, дакле, на предмет грађанско-правне природе, па је члан 6. став 1. Европске конвенције примјенљив у овом предмету.

Период који се узима у обзир

37. Према јуриспруденцији Уставног суда и органа Европске конвенције, период који се узима у обзир при жалби у погледу дужине трајања поступка почиње даном заснивања њихове надлежности. У оцјенљивању разумности времена које је превазишло тај рок мора да се узме у обзир стадијум поступка достигнут тог датума (види, нпр., Европски суд за људска права, *Foti* и други против Италије, пресуда од 10. децембра 1982. године, серија А, број 56, став 53; *Styanowski* против Пољске, број 28616/95, ECHR 1998-VIII).

38. У конкретном случају поступак је почео 30. јуна 1998. године, када је апелант против тужених поднио тужбу ради поништења уписа коју је касније преиначио. Основни суд је према наведеној тужби донио Пресуду број П-1657/98 од 29. децембра 1998. године, која је потврђена Пресудом Окружног суда број Пж-60/99 од 25. јуна 1999. године. Врховни суд је

Пресудом број Рев-11/00 од 18. маја 2001. године одбио ревизије тужених. Дакле, наведени поступак је окончан у року од скоро три године.

39. Међутим, Уставни суд је својом Одлуком број У 47/01 од 24. октобра 2003. године укинуо пресуде Врховног суда број Рев-11/00 од 18. маја 2001. године, Окружног суда број Пж-60/99 од 25. јуна 1999. године и Основног суда број П-1657/98 од 29. децембра 1998. године и предмет вратио Основном суду на хитан поновни поступак.

40. Наведену одлуку Уставни суд је 23. фебруара 2004. године доставио Основном суду. Од тада у наведеном предмету Основни суд није одржао нити једно рочиште, већ је донио Рјешење број П-1058/04 од 20. септембра 2004. године којим се припремно рочиште, заказано за 23. септембар 2004. године, опозива и предмет уступа на даље поступање Привредном одјељењу истог суда. Наведено рјешење о жалби тужених Окружни суд је Рјешењем број Пж-258/04 од 12. маја 2005. године преиначио тако да се наведени предмет уступа Грађанском одјељењу истог суда на даље поступање. Дакле, након више од годину дана од достављања одлуке Уставног суда, Основни суд није донио мериторну одлуку иако је одлуком Уставног суда наведени предмет враћен Основном суду на хитан поновни поступак.

41. На основу наведеног, а узимајући у обзир цјелокупан период од када је апелант поднио тужбу, може да се закључи да конкретан предмет није окончан у року од укупно седам година од дана подношења тужбе.

42. Полазећи од критеријума утврђених праксом Европског суда за људска права, Уставни суд истиче да се разумност трајања поступка оцењује у свјетлу свих околности предмета, узимајући у обзир посебно сложеност предмета, понашање страна у поступку, с једне стране, и суда и јавних власти, с друге стране, као и важност онога што се за апеланта доводи у питање у спору (види, Европски суд за људска права, Vernillo против Француске, пресуда од 20. фебруара 1981. године, серија А, број 198, став 30; Zimmermann i Steiner против Швајцарске, пресуда од 13. јула 1983. године, став 24.).

а) Сложеност предмета

43. Уставни суд наглашава да се сложеност поступка мора да разматра у свјетлу чињеничног и правног аспекта конкретног спора, тј. доказа које суд треба да изведе, те процијени правна питања која треба да ријешни. У конкретном случају спор се односи на утврђивање права власништва, онако како је то апелант затражио у својој тужби. Такав спор се, према мишљењу Уставног суда, може да окарактерише као релативно сложен предмет с обзиром на доказе које треба да проведе и чињенице које треба да утврди.

б) Понашање подносиоца апелације

44. Уставни суд истиче да у грађанским предметима доношење одлуке у разумном року зависи од понашања стране која учествује у поступку (види одлуку бивше Европске комисије за људска права број 11541/85 од 12. априла 1989. године, О.И. 70).

45. У конкретном случају Уставни суд ће испитати да ли је апелант својим понашањем допринио да се предмет не заврши у разумном року. У поступку који је претходио доношењу Одлуке Уставног суда број У 47/01 од 24. октобра 2003. године одржана су четири рочишта, те је сваком од њих апелант био присутан. Апелант је на рочишту од 11. новембра 1998. године преиначио свој тужбени захтјев и затражио да се донесе привремена мјера. Према мишљењу Уставног суда, наведеним радњама апелант није проузроковао одуговлачење наведеног поступка.

46. Након доношења одлуке Уставног суда, апелант је у поновном поступку Основном суду 9. априла 2004. године доставио уређену тужбу ради утврђивања, поднеском од 30. јуна 2005. године апелант је Основном суду поднио предлог за издавање привремене мјере обезбјеђења. Поднеском од 30. августа 2005. године апелант се обратио Основном суду захтјевом да се закаже рочиште поводом мјере обезбјеђења. Поднеском од 1. септембра 2005. године апелант се обратио Основном суду, односно предсједнику суда, захтјевом да се наведени предмет да у рад неком другом судији, наводећи да од дана доношења одлуке Уставног суда није заказана ниједна расправа о наведеном предмету иако се у њему налазе и предлози за издавање привремене мјере. На основу наведеног Уставни суд закључује да се апелант у поновном поступку неколико пута обраћао Основном суду, достављајући му до знања да о наведеном предмету од дана укидања пресуда од Уставног суда није одржано нити једно рочиште, нити је ријешено о његовом захтјеву за издавање привремене мјере.

47. Према Закону о парничном поступку, апелант нема никакав правни лијек којим би убрзао наведени парнични посту-

пак, тако да њему једино преостаје да чека када ће се његов предмет правоснажно окончати.

48. На основу наведеног Уставни суд закључује да апелант својим понашањем није допринио одуговлачењу наведеног поступка.

ц) Понашање суда

49. Према мишљењу Уставног суда, поступак који је вођен прије доношења Одлуке Уставног суда број У 47/01 од 23. октобра 2003. године је окончан у релативно кратком року на све три судске инстанце. Међутим, одлуком Уставног суда те су одлуке укинуте.

50. Након доношења одлуке Уставног суда, којом је предмет враћен Основном суду на хитан понован поступак, Основни суд још увијек није одржао нити једно рочиште, нити је донио мериторну одлуку, већ је заказао припремно рочиште за 23. септембар 2004. године, али је рочиште Рјешењем број П-1058/04 од 20. септембра 2004. године опозвао и наведени предмет уступио Привредном одјељењу истог суда. Такође, Основни суд није Уставном суду понудио никакво оправдање за овакво понашање чак и поред ургенције Уставног суда да достави изјашњење о овом предмету.

51. У вези са понашањем Окружног суда у поступку рјешавања жалбе тужених на Рјешење Основног суда број П-1058/04 од 20. септембра 2004. године, Уставни суд запажа да је Окружни суд као главни разлог зато што није донесена одлука о жалби навео оптерећеност суда великим бројем предмета. Наведени предмет о жалби је био примљен у Окружни суд 13. новембра 2004. године. Окружни суд је 12. маја 2005. године донио Рјешење број Пж-258/04 којим је преиначено рјешење првостепеног суда. Дакле, предмет се налазио пред Окружним судом шест мјесеци, што Уставни суд не узима као неразуман рок у смислу члана 6. став 1. Европске конвенције, а посебно узимајући у обзир оправдање које је понудио Окружни суд у свом изјашњењу.

52. Зато, Уставни суд на основу изложеног закључује да је повријеђено апелантово право на доношење мериторне одлуке у разумном року од Основног суда с обзиром на то да је одлуком Уставног суда предмет враћен Основном суду на хитан понован поступак, те да он до данас није одржао нити једно рочиште, нити је донио мериторну одлуку у наведеном предмету.

53. Апелантове наводе који се односе на пристрасност суда Уставни суд сматра неоснованим с обзиром на то да су они паушални и да у прилог њима апелант Уставном суду није доставио било какав доказ.

54. Узимајући у обзир наведено, Уставни суд закључује да је прекршено апелантово право на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције.

Остали наводи

55. У свјетлу закључка у погледу кршења права из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, Уставни суд сматра да није неопходно посебно разматрати остале наводе из апелације.

Захтјев за накнаду штете

56. Апелант је тражио да Босна и Херцеговина због пропуста својих органа надокнади апеланту штету у разумном износу.

57. У смислу члана 76. став 2. Правила Уставног суда, Уставни суд, изузетно, на апелантов захтјев, може да одреди накнаду за нематеријалну штету. Међутим, Уставни суд подсећа да, за разлику од поступка пред редовним судовима, накнаду за материјалну штету одређује у симболичном смислу у посебним случајевима кршења загарантованих људских права и слобода.

58. У конкретном случају Уставни суд сматра да је апеланту довољна сатисфакција то што је утврђено кршење његовог права на правично суђење и издавање налога суду да без даљег одгађања донесе одлуку.

VIII - Закључак

59. Уставни суд закључује да постоји повреда права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6. став 1. Европске конвенције, јер је одгађање у поступању по апелантовој тужби да се утврди власништво такве природе да представља кршење "разумног рока" из наведених чл.

60. На основу члана 61. ст. 1. и 2. Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

61. Сходно члану VI/4. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда БиХ,
Мато Тадић, с.р.

САДРЖАЈ

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ	ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
1246 Закон о управним споровима1	Рјешење о измјени Рјешења о именовану представника државног капитала и Фонда за реституцију у Скупштину друштва капитала “Хидроелектране на Дрини”, Вишеград16
1247 Закон о измјенама и допунама Закона о земљишним књигама7	Рјешење о измјени Рјешења о именовану представника државног капитала и Фонда за реституцију у Скупштину друштва капитала АД Хотел “Сава”, Босански Брод16
1248 Закон о измјенама и допунама Закона о приватизацији државног капитала у предузећима7	Рјешење о измјени Рјешења број: 02/1-020-1647/01, од 30. јула 2001. године17
1249 Закон о измјенама и допунама Закона о судовима Републике Српске8	УСТАВНИ СУД БиХ
1250 Закон о измјенама и допунама Закона о заштити животне средине8	Одлука о меритуму број АП 1083/0417
1251 Закон о измјенама и допунама Закона о превозу у друмском саобраћају15	Одлука о меритуму број АП 1101/0420
	ОГЛАСНИ ДИО8 страна

Обавјештење претплатницима

Уколико нисте извршили уплату дуга за претплату на “Службени гласник Републике Српске” за 2005. годину, молимо вас да то учините у што краћем року.

ЈП Службени гласник Републике Српске, Паве Радана 32А, Бања Лука.